

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Burjuvazinin Krizine Karşı

PROLETARYANIN DEVİRİM MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM

seçimleri boykot et devrim için savaş

•Leninist
Partinin
Teorik Gelişimi

•Koşar Adım
Son Büyük
Meydan
Muharebesine

•"Çağdaş
Yaşam"cular
ve Emperyalist
Tam İlhak

•Adana'da
Gözaltı ve
Tutuklamalar

•Aysun
Bozdoğan
Ölümsüzdür!

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLAALAR BİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEDİN OLACAK

SEÇİMLERİ BOYKOT ET DEVİRİMİN SAVIŞ MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

SANDIĞA GİTME ÇÖZÜM DEVİRİMDE

LENİNİST PARTİ'NİN TEORİK GELİŞİMİ

Leninistler bu topraklar üzerinde süren sınıf mücadelesine ilişkin görüş geliştirirken, somut olanı, özgül olanı bulup ortaya çıkarırken, yani özel olanı tanımlarken, özel olan ile genel olanın bağımlı kurarlar. Sınıf mücadelesini etkileyen öğeler yerel olsa da emek sermaye ilişkisi tüm kapitalist sistemde aynıdır; sınıf mücadelesinin alanı ise tüm dünyadır. Biz buradaki sınıf mücadelesini anlatırken, onun yerel biçimlerini ifade ederken, özel olarak sınıf mücadelesinin enternasyonal içeriğini de ifade etmiş oluyoruz.

Devrimci Durum: Bugün daha da olgunluk kazanmış olan devrimci durum, Türkiye ve Kürdistan'da çok önceden ortaya çıktı. Bütün koşullarıyla birlikte 90'larda daha da belirginleşmekle birlikte, ilk olarak 70'li yılların sonlarında ortaya çıktı. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüyle halk kitlelerinin aktif kitlesel eylemliliklerinde belirgin bir geri düşüş olmasına karşın devrimci durumu yaratan ekonomik ve politik koşullar ortadan kalkmadı. Tersine askeri faşist diktatörlük altında emekçilerin tüm ekonomik kazanımları zorla gasp edildi, kitleler için ekonomik yaşam tam bir yıkım oldu. Suyun akışı önlenemedi, sadece önüne set çekildi. Ama sürekli biriken su, 89 işçi baharı ile birlikte önündeki seti aşmış geçti; kitleler tüm barikatları devirip geçtiler. Sürekli oluşan devrimci durum sistemi temellerinden sarstı.

Devrimci durum, her ülkenin somut ekonomik-toplumsal durumuna bağlı olarak ortaya çıkar. Ancak herhangi bir ülkeye özgü bir olgu değildir. Her ülkenin verili tarihsel durumuna göre belirlenebilir. Kapitalist ülkelerde birbirinden farklı zamanlarda ortaya çıkmıştır. Leninistler devrimci durum üzerinde dururken tüm devrimlerin deneyimlerinden yararlandı, devrimci durum koşullarının başka ülkelerde nasıl ortaya çıktığını ayrı ayrı irdeledi. Devrimci durum ve devrimler üzerine teorisini sağlam bilgilere dayandırdı. Marksist bilgi kapasitesini güçlendirdi. Marksist teoriyi kavrayışı ve somut koşullara uygulayışıyla dünya komünist hareketi içinde ileri bir konum elde etti.

İç Savaş: İç savaş 90'lı yıllarda şiddetlenmekle birlikte, sınıf mücadelesi yaklaşık 40 yıldır ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide geçmiştir. Sınıf mücadelesinin bu olgusu o güne değin çeşitli yönleriyle birlikte açıklanmıştır. Ancak daha geniş ve tam bir teorik açıklaması 90'ın başlarında yapıldı. Türkiye ve Kürdistan'da sınıfların karşılıklı ilişkisi, sınıf savaşımı ve bunun verili koşulları irdelenirken şu durumdan hareket edilmiştir: devrim sonunda bir ayaklanmayla tamamlansa da işçi sınıfı ve bütünlüklü olarak da emekçi halkın kapitalist sınıfa karşı salt bir ayaklanması biçiminde olmayacak, ancak uzun bir iç savaşın sonucu olacaktır. Bu teorik belirlemeye neden olan ol-

gular; karşı devrim güçlerinin, gericiğin, faşizmin toplum içinde azımsanmayacak bir gücü olması ve sayısının milyonları bulmasıdır. Bunların bir kısmı devrimin etkisiyle dağılsa bile, kapitalistlerin ve emperyalizmin devrimci işçilere ve halk güçlerine karşı harekete geçirdiği ve geçireceği büyük bir güç var olacaktır. Devrim, daha zaferden önce tüm bu düzen güçlerini, gerici güçleri, faşist güçleri yenmeden hedefine ulaşamaz. Ya da devrim sıçramalı bir gelişim sonucu zafere ulaşmış olsa da, yine de bir iç savaşla karşılaşacaktır.

Bir çok ülkedeki devrim deneyimi bunu ortaya koymuştur. Sınıf mücadelesinin bu gerçeği, devrimlerin bu deneyimleri yok sayılamaz. Sınıf mücadelesi üzerine teori, tüm bu olgular göz önünde tutulmadan doğru olarak yapılamaz. Teori, sadece bir yerdeki sınıf mücadelesinin deneyimlerini değil, sınıf mücadelesinin başka yerlerdeki deneyimlerini de kapsamlıdır.

İç savaş konusunda teorik bilgilendirme emek ile sermaye arasındaki sınıf mücadelesinin tarihi yeniden ve yeniden ele alınarak -çünkü bir olguyu, bir görüşü en iyi öğrenmenin yolu budur- derinleştirildi. Bu bakış açısıyla sınıf mücadelesinin uzun tarihi tüm yönleriyle açığa çıkarıldı. Programını iç savaş temeline dayandırmayan bir komünist partisinin, aslında sınıf işbirlikçisi bir konumdan öteye varmayacağı, çünkü işçi sınıfının büyük hedefine, ancak iç savaş yoluyla varacağı; öncelikle de iç savaş ancak doğru olarak kavranabilirse anlaşılabilirdi. Demek ki Leninistler, somut olgu üzerine, iç savaş üzerine görüş geliştirirken, aslında sınıf savaşımının evrensel içeriğini anlatmış oluyorlar aynı zamanda.

Geçici Devrim Hükümeti: Geçici Devrim Hükümeti (GDH) görüşünün devrimci durum ve iç savaşın gelişme gösterdiği aynı dönemde ortaya konması açıktır ki bir rastlantı değildir, dönemin kendi karakteriyle ilişkilidir. İç savaşın varlığı, devrimin iç savaş biçiminde sürdüğü anlamına gelir. Süren iç savaş dışında bir devrim mücadelesi yoktur. Devrim mücadelesini, sınıf mücadelesinin somut biçimlerinden, yani olgulardan bağımsız olarak ele alanlar, somut değil, soyut bir devrim mücadelesinden söz etmiş oluyorlar. Devrimci durumun tüm koşullarıyla yaşandığı, uzun iç savaşın sürdüğü, yani diğer koşullar bir yana, emekçi, halkların devlet güçleriyle bu kadar uzun süre savaştığı bir yerde, devrim çok güçlü bir olgudur. Halk kitlelerinin iktidar güçleriyle çatıştığı bir yerde Geçici Devrim Hükümeti önerisinde bulunmak bir zorunluluktur. Geçici Devrim Hükümeti önerisi Leninistlerce yapıldığında, bir çok konuda geri düşüncelere sahip olan ortalama sol hareket bu konuda da aynı tutumunu sürdürdü. Kendi geriliğini aşacağına Leninistlerin önerisini ileri, hatta her zamanki gibi "aşırı" buldu. Ortalama sol, devrimci mücadele biçimlerini zaten hep "aşırı" bulmuştur. Fakat kazanmak, zafere ulaşmak isteyen işçi sınıfı ve emekçiler onların en mücadelecisi, militan devrimci kesimi ortalama solu ciddiye almadılar. Ne zaman ciddi sokak çatışmalarına girsek Geçici Devrim Hükümeti, devrimci emekçiler tarafından gündeme getirildi. Ve her ciddi çatışmada da gündeme gelecektir. İşçi sınıfına ve devrimci harekete bu konuda bir ba-

kış açısı kazandırılmıştır. Devrimci biçimde düşünmek gerektiği öğretilmiştir. Geçici Devrim Hükümeti düşüncesi, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve halk hareketi için teorik-politik bir kazanımdır. Yarın pratik olarak da yaşama geçmesi kaçınılmazdır.

Geçici Devrim Hükümeti teorik olarak değerlendirildiğinde, bu konuda da incelenmesi gereken dünyadaki devrim örnekleridir. En çok bilinen örnek 1905 devrimi sırasında Lenin'in ileri sürdüğü Geçici Devrim Hükümeti önerisidir. 19.yüzyıl ile 20. yüzyıl devrimleri değerlendirildiğinde hangi isim ve görünüm altında olursa olsun, ortaya çıkarsa çıksın Geçici Devrim Hükümeti tüm devrimlerin ortak özelliğidir. Burjuva devrimler sırasında, proletarya devrimlerinde ve demokratik halk devrimlerinde, devrimin zafere ulaşmasının ilk yapıtı ve belirtisi olarak devrimci hükümetler kurulur. Marx, Hiçbir gücün dizginleyemeyeceği otoriter, devrimci hükümet aygıtını 1848 devrimlerini irdelerken bunun üzerinde ısrarla durmuştur. Paris Komün'ü sırasında Komün Merkez Komitesini -ki Geçici Devrim Hükümeti rolünü oynamıştır- iktidarı çabuk bıraktığı için, Komün'ü otoriter, devrimci bir organdan yoksun bıraktığı için eleştirmiştir. Engels, 1873'te İspanya'daki ayaklanmanın derslerini ele alırken Geçici Devrim Hükümetinde yer almayı reddeden anarşistleri eleştirmiştir. Lenin, Marx ve Engels'in söylediklerini ve devrimlerden öğrendiği sonuçları Rus Devrimi sırasında yeniden değerlendirdi. Geçici Devrim Hükümeti, 1905 Devriminde yenilgiye uğrar ama 1917 Ekim Sosyalist Devrimi sırasında işçilerin ve köylülerin sosyalist hükümeti olarak hayata geçer. Geçici Devrim Hükümetleri, 1940'lı yılların Doğu Avrupa sosyal devrimleri sırasında da görülür. Tüm bu örnekler incelendiğinde Geçici Devrim Hükümeti sorununun, devrimin başarıya ulaşması için yaşamsal bir sorun olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Küresel İç Savaş: 1990'ların ortalarına doğru her yerde kapitalist dünyayı derinden sarsacak yeni bir eylem dalgası yükseldi. Leninistler daha o zaman bu saptamayı kesin olgularla ortaya koydu. Bu olgular, daha sonraki dönem kadar kendini tüm yönleriyle göstermemiş olmasına rağmen, o ilk belirtileri, o ilk eylem dalgası bile Leninistler için eylemlerin yönelişini ortaya koymaya yetmiştir. Bu tarihte ortaya çıkan kitle eylemleri büyüyerek ve genişleyerek yüzyılın en kitlesel eylemleri boyutuna vardı. Dünya proletaryasının, emekçilerin eylemleri süreklilik kazanmıştır. Bu dönem, dünya burjuvazisinin emperyalist-kapitalist sistemin dünya proletaryasıyla yüzyıl savaşlarına tuttuğu bir dönemdir. Kapitalistler ve hükümetleri baskının ve saldırının tüm yollarına başvurarak, proletaryanın yüzyılda elde ettiği ne varsa tümünü ortadan kaldırmaya yöneldi. Bu artık, emek ile sermaye arasındaki küresel iç savaştır. Leninistler bu savaşı zamanında ve doğru olarak saptayarak dünya genelindeki gelişmelerle ilgili teorik yeteneklerini göstermiş oldu.

3.Dünya Savaşı: Bu dünya savaşı, küresel iç savaşa yol açan aynı ekonomik, politik, tarihsel temelden, kapitalizmin dünya ekonomisinden, onun uzlaşmaz sınıf çelişkilerinden doğdu. ABD emperyalizmi tarafından, dünyada yıkılmakta olan egemenliğini korumak, durumunu devam ettirmek için baş-

latıldı. ABD egemenleri bu savaşı, sınırları ve süresi belli olmayan bir savaş olarak belirlediler. Savaş fiilen başlatıldı, ama henüz bir sonuç alınmış değil. Hiçbir savaş, yıkılmakta olan ekonomik, toplumsal bir sistemi kendi sonundan kurtaramamıştır. 3. Dünya Savaşının esas hedefi, çeşitli uluslardan çok dünya proletarya hareketidir. Emperyalist kapitalist sistemin gelişimi ve bu gelişimin vardığı düzey, uluslar arasındaki çelişkilerden çok sınıfsal çelişkileri ön plana çıkarmıştır. Dünya çapındaki asıl tayin edici savaş da emek ile sermaye arasındadır. İnsanlığın geleceğini karara bağlayacak olan da bu savaştır, bu savaş da proletaryanın utkusuyula sonuçlanacaktır. Leninistlerin Küresel İç Savaş ve 3. Dünya Savaşı üzerine görüşleri her geçen gün dünya proleter hareketi içinde taraf buluyor.

Yeni Evre: Leninistler Yeni Evre ile genel teorik bir sorunu çözümlendi. Başka bir ifadeyle, diyalektik ve tarihsel materyalizmi, günümüz dünyasının somut koşullarına uyguladı. Toplumlara değişmeye zorlayan üretici güçlerin gelişmesidir. Toplumsal ilişkilerle, belirli bir gelişme derecesinde çatışmaya giren üretici güçler, üretim biçimini ve bununla birlikte toplumsal ilişkileri değiştirmeye zorlar. Kapitalist üretim biçimi de bunu yaptı. Üretken güçleri sonuna değin geliştirdi. Üretim toplumsal karakteri ileri boyutlara ulaştı. Emegın durmadan artan yetkinliği, daha yüksek ve ileri bir topluma geçişi kaçınılmaz hale getirdi. Emegın dünya genelindeki sosyal karakteri ile kapitalist özel mülkiyet tam bir çatışma içinde. Yeni toplumun dayanacağı maddi ön koşullar kapitalist üretimin içinde iyice olgunlaştı ve açığa çıktı. Bu maddi öğeler eski toplumun yapısında daha çok kendini göstermese, yeni toplumu kurma çabası çok anlamsız olurdu. İşte maddi koşulların bu gelişmesidir ki, sayesinde yeni topluma geçiş olanaklı olmuştur. Bu gelişmelere ve olgulara dayanarak sosyalizm, kurucuları tarafından ortaya konmuştur. Leninistlerin yaptığı, olguların bu gün ulaştığı gelişme derecesini göstermek ve tüm bu maddi ve zihinsel gelişmenin insanlık tarihinde nasıl bir gelişme basamağına, Yeni Evre'ye girdiğini ifade etmek olmuştur. Tarih ardışık gelişme evrelerini izler. Her tarihsel evre somut olarak ele alınmalı. Yeni Evre bir önceki dönemin kapanması, yeni bir dönemin başlaması demektir. Maddi ve kültürel koşulların bu denli gelişmesi var olan koşulları, dış koşullar, dış dünya, yabancılaşmanın koşulları olmaktan çıkarıp kendi ortak ve denetlenebilir koşullar haline getirmesiyle birlikte insani kurtuluş gerçek olur. İnsani kurtuluşun genel koşulları oluşmuştur. Emekçi insanlık, var olan koşulları dönüştürerek kendi kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Bu, insanın, zorunluluk çağından özgürlük çağına sıçraması (atlayışı)dır. Bu, insanın büyük yürüyüşünün Yeni Evre'ye girmesidir.

Yeni Evre bir tarihsel dönemi, toplumsal bir gelişmeyi ifade ediyor, kesin bir olgudur. Bir olgu olarak gerçekliğini herkeşe kabul ettirecektir. Dünya devrimci hareketinde, dünya komünist hareketinde bu yönde çabalar var. Ama halen belirginleştirilmemiş durumda. Bu teori ne kadar anlatılırsa, dünya onu o denli iyi kavrayacaktır. Yeni Evre'nin öncü ve dönüştürücü gücü proletaryadır. Yeni Evre bu nedenle öncelikle proletarya tarafından kavranmalı.

C.DAĞLI

KOŞAR ADIM SON BÜYÜK MEYDAN SAVAŞINA....

Yüzbinlerce askerin yürüttüğü operasyonlar, sınıra yapılan zırhlı araç ve tank yığmağı, helikopter ve savaş uçaklarının cirit atıp bomba yağdırdığı tepeler ve her gün yeniden kalkan cenaze alayları... Bütün bunlar, kimilerinin artık geçmişte kaldığına inandığı 90'lı yılların ilk yarısını hatırlatıyor. İç-savaşın o en kanlı günlerinde her gün görmeye alıştığımız manzaralar yeniden beliriyor. Ama tarihte hiçbir şey, aynı biçimde iki kez tekrar etmez. İkincisi, birincisini aşan çizgilere sahip olur. Bu çizginin ne olduğunu görmek isteyen, Genelkurmay'ın geceyarısı bildirimlerine gözatsın.

90'lı yılların ilk yarısında iç-savaş henüz "ilan edilmemiş, üstü kapalı" nitelikler taşıyordu, bu nedenle toplumun en geniş kesimlerine doğru yayma ihtiyacı duyulmamıştı. Şimdi biliyoruz ki, böyle bir toplumsal aktif destek olmadan, sermaye sınıfı iç-savaşı yürütecek moral kapasiteyi toplayamıyor. Yine 90'lı yıllarda sermayenin bütün kesimlerinin tam bir mutabakatı vardı. Şimdiyse, iç-savaş beraber yükseltirken bile burjuva kamplar birbirlerinin ayağına her fırsatta çelme takmaktan geri durmuyorlar. Ve en önemlisi, Güney toprakları, KDP-KYB işbirliğiyle rahatlayan bir operasyon bölgesi değil; tersine, uzanacak eli yakmaya hazır bir ateş topu...

İç-savaşın bu yeni çizgileri, sermaye sınıfının hareket alanını öyle daraltıyordu ki; onu, bütün sertliği ve amansızlığıyla, toplumun bütün kesimleri arasına yaymaktan başka bir çare kalmıyordu. Üstelik, sokakları temizleyeceği düşünülen bir erken seçim sürecinde. Geniş emekçi yığınlarda politikleşmenin, hareketin arttığı böyle bir dönemde, seçim artık, sokakları süpüren değil, sistemin bütün çelişkilerinin en sert biçimde, üstüste yığıldığı tarihsel bir kavşak noktası haline geliyor.

Uçlara Savrulan Sınıf Mücadelesi...

Ankara'da patlayan bombadan sonra tekeli sermaye, Tandoğan katılımcılarının, bu kez "terörü tel'in" için oraya koşacağını sandı. Beklentileri boşa çıktı. Yaratılan onca şovenist atmosfere rağmen, yaşamlarını yitiren yoksul emekçilerin dramlarını günlerce Tv ekranlarına taşımalarına rağmen, Ankara'nın emekçileri oyuna gelmedi. Sermaye sınıfı için bu bir ders oldu. Yalnızca olayların gelişimi ve Tv ekranlarından yapılan şovenist ajitasyon, Tandoğan-Çağlayan katılımcılarını kendiliğinden karşı-devrimin en uç, en keskin düzeyine taşımıyordu. Dahası, Tandoğan-Çağlayan sürecinin böyle bir iç-dinamiği de bulunmuyordu. Sermaye sınıfı, bundan böyle, geniş emekçi kesimleri karşı-devrimin en uç, en keskin söylem ve pratiğine çekmeyi, kendiliğindenliğe bırakmayacak, bizzat kendi örgütlenmeleriyle sürece yüklenecekti. Genelkurmay'ın geceyarısı

bildirisi, bunun startını veriyor.

Genelkurmay'ın geceyarısı talimatı, basit bir davet yada çağrı değil, tam bir zorlama ve dayatmayı içeriyor. Daha önceki bildiride "Ne mutlu Türküm diyene" demeyenler açıkça hain ilan ediliyordu. Şimdi, her düdük çaldığında bayrak elde alanlara koşmayanlar hain ilan ediliyor. Karşı-devrim, geniş kitleleri kazanmak ve harekete geçirmek isterken, yalpalama ve tereddüt içinde olanları karşı safaya itecek kadar sabırsız, sağduyudan uzak bir tavır sergilenmiş oluyor. Tıpkı Bush'un söylediği gibi "Ya bizdensiniz, ya da onlardan!"

Ancak, geniş emekçi kitlelere yalpalama ve tereddütü adete yasaklayan sermayenin kendisi tereddüt ediyor. Tekellerin ve devletin gazetesi olmakla övünen Hürriyet'in "paşa"sı Ertuğrul Özkök "biz bütün kalbimizle, sessizliğimizle, itirazsızlığımızla arkanızdayız" gibi anlamlı kinayelerden sonra ekliyor: "... yeter ki verilen mücadeleye siyaset bulaşmasın." Sermayenin düşman kampları birbirine güvenmiyor. Aynı gazetede Oktay Ekşi daha ileri gidiyor: "Öyle bir çağrının ne gibi felaketlere yol açabileceğini bu satırları yazan veya yayımlatan her kimse bilmiyor mu?; Genelkurmay sitesine o bildiriye koyanlar veya koyduranları bu sözlerin onlardan beklenen görevin neresine uygun olduğunu da bu akşamki sitelerinde açıklamazlar mı?". Bu sözler sadece bir tereddütü değil, geniş kitleleri içine çekecek en sert mücadelelerin nelere gebe olduğuna dair korkuyu da dile getiriyor.

Geceyarısı bildirisinin bu sağduyudan uzak ve sabırsız karakteri, devrim ile karşı-devrim arasında iç-savaş biçiminde süren mücadelenin doğasına uygundur. Genelkurmay elbette tereddüt gösterenleri hain ilan edecektir. Çünkü iç-savaşın geldiği aşamada, ne devrim ne de karşı-devrim için, tereddüte yer vardır. Devrim gelişip güçlendikçe, karşı-devrimi daha uç ve daha keskin noktalara itmeye kalmıyor; küçük küçük ve birbirinden kopuk mevzi savaşlarıyla değil, ancak ve sadece topyekün bir hesaplaşma, bir büyük meydan muharebesiyle birbirine üstünlüğünü kabul ettirebilecek büyüklükte güçleri harekete geçiriyor. Genelkurmay bildirisi, tam anlamıyla ve öz olarak, 1 Mayıs'ta yaşananlara bir cevaptır: Hodri Meydan!

Taksim, Döneme Damgasını Vuruyor...

İç-savaş bu denli sert ve yaygın bir mücadele aşamasına ulaştıysa, o zaman devrimin öne çıkardığı en önemli görev, içindeki tereddüt ve yalpalamaları temizlemektir. 1 Mayıs, devrimin geniş kitlelerinde tereddüte, yalpalamaya yer olmadığını, bu türden zayıflığı taşıyan unsurların, reformist ve oportünist düşünceden kaynaklandığını yeterince kanıtladı. Kısacası, devrimin geniş kitleleri kahramanca ve sonuna dek gidebilecek savaşıma hazır. Hazır olmayan, reformizmdir, ortalama sol düşüncedir.

Bu topraklarda reformist düşünce, salt yasal-reformist partilere özgü değildir. Devrimci pratik bir sorun olarak düşünmeyi neredeyse onyıllardır bir kenara bırakmış olan oportünizm, 1 Mayıs Taksim savaşları gibi ete kemiğe bürünmüş devrimi bi-

le, “Vali istifa” mevzilerine çekmeye çalıştı.

Ortalama sol düşünceye göre, her adımda küçük mevziler kazanılarak, karşı-devrim adım adım geriletmek gerekir. Herhalde sonunda herşey, egemen sınıfın son mevziden kaçıp gitmesiyle son bulacaktır. Onlar, devrimin gücünü de, kazanılan mevzilere göre ölçerler. Eğer 1 Mayıs Taksim’de sergilenen devrimci enerji “Vali istifa” kampanyasını başarıya ulaştırmamışsa,

yapılan herşey buhar olup uçmuş demektir. Bu kadar sığ bir kavrayışın, ancak reformlarla ilerleyerek toplumsal dönüşümün sağlanacağını hayal eden reformist kavrayışla ne farkı var?

Aynı sığ, ortalama kavrayış, şimdi sokaklarda kalabalık karşı-devrim kitlesini gördüğünde, “eyvah, eyvah!” çığlıkları atmaya hazırdır. Çünkü bu kalabalıklarda sermayenin gücünü, yenilmezliğini görürler sadece. Üstelik, kendi insanlarına, bu karşı-devrimci kalabalıkları gösterip; “Bakın, biz demiyor muyduk, devrim ne kadar da uzakta!” namelerini okumak için, ellerine değerli bir fırsat geçmiş olur. İç savaşın geldiği aşamada, tekelci sermayenin kendisini böyle kitlelerle, tahkim etme ihtiyacını duymasının ardında yatanın, devrimin hızlı bir yükselişte oluşu gerçeği, oportünistin aklına dahi gelmez. Çok değil, daha bir ay önce o, Taksim’i fethetmek için onbinlerin arasında mutlu ve umutluydu. Ne de olsa, bir “mevzi kazanılacak, burjuvazi geri adım atacak, Taksim yasallaşacaktı.”

Ortalama sol bu hayallerle avunurken, tekelci sermaye biliyordu ki, 1 Mayıs’ın kitlesel militanlığına-kararlılığına-keskinliğine denk bir kitle gücünü harekete geçirmezse, moral üstünlük devrimin saflarını daha da büyütecektir. Genelkurmayın geceyarısı bildirisinin, karşı-devrimin geniş bir kitlesini harekete geçireceğine kuşku yok. Sakarya’da yaşanan linç girişimi, asker cenazelerinde sıkılan kurşunlar, DTP binalarına yapılan saldırılar, mücadelenin bundan böyle geniş kitleler arasında, en keskin en sert biçimlere bürüneceğinin işaretidir. Mahalle, mahalle, sokak, sokak, etkilerini göreceğimiz bir mücadele sürecidir bu. Karşı-devrimci kuşatma, devrimin kitlesel gücünün pekişmesi, tereddütlerinden arınması için, tarihi bir fırsat olacaktır.

Şimdi, ortalama ve reformist solun geniş kitleler üzerindeki moral bozucu, güçleri dağıtıcı, karşı-devrimin gücünü abartan etkisi mutlaka kırılmalıdır. Eğer yoksul-emekçi kitleler, karşı-devrimci kuşatma ve tehditlerle aynı sertlikte cevap vermekte tereddüt gösteren bir devrimci cepheyi görürse, kendi kabuğuna ve savunmaya çekilmeyi yeğleyecektir. Öyleyse, devrimin tereddütlü unsurlarını kazanmanın yolu, öncülerin kendi tereddütlerini aşmasından geçiyor. Bu koşul yerine getirilmeden, karşı-devrimin kitlesel gücü felç edilemez.

Yaygınlaşan İç Savaş Zaferi Doğurur

Uzun yıllara yayılmış bir iç-savaşın kendine özgü dinamikleri vardır. Uzun bir dönem boydan boya kaplayan en sert mücadelede, moral üstünlük bazen devrime, bazen de karşı-devrime geçer. Birbirleriyle sürekli savaşan bu iki cephe, kimi zaman, yaralarını sarmak, gediklerini kapatmak, yeni ve taze güçleri derleyip, eğitip, saflarını güçlendirmek için, geçici sürelerle

geri çekilir. Uzun iç-savaşlar, bu yüzden, sürekli yükselen bir çizgi izlemez.

Kuşkusuz, tekelci sermaye sınıfı, mali olanakları, iletişim ve haberleşme araçlarındaki tekelci mülkiyeti ve yılların yönetici deneyimi ile, karşı-devrimin ihtiyaç duyduğu kitleyi daha kısa sürede harekete geçirir. Devrim ise, hem bu etkin iletişim araçlarından yoksundur, hem de, belli bir gelişme aşamasına dek, kesin kabul görmüş bir liderlik kurumundan... Yine de, devrim, karşıtına kıyasla, iki çok önemli avantaja sahiptir. Birincisi, ekonomik-siyasi ve toplumsal çelişkiler devrimden yanadır ve karşı-devrim kendi kitlesini kaba demagoji ve yalanlarla toplayabildiği için, total bir at gibi her adımda tökezler. İkincisi, devrimin çok güçlü bir “kendiliğinden hareket” refleksi vardır. Toplumun en sağlıklı, en samimi, en namuslu unsurlarını barındıran devrimci cephenin kitlelerinde, emekçilerin öz çıkarlarına dair derin bir sezgi ve kavrayış gücü bulunur. İşte bu nedenle devrimin kitlesel gücü, kesin ve kabul edilmiş bir liderlik yokluğuna rağmen, sürekli hareket halinde olabilir. Son yaşanan 1 Mayıs, bunun örnekleriyle doludur. Karşı-devrim ise, cehalete, lümpenliğe, çürümeye, küçük çıkarlar için satılan onurlara, ezilmişliğin komplekse dönüştüğü hastalıklı ruhlara dayandığı için, bu kitle hep bir yerlerden işaret, talimat ve en anlamsız güvence bekler. Karşı-devrimci kitlenin kendiliğindenliği zayıftır; özveri-kahramanlık niteliklerinden uzaktır ve ancak böyle fedakarlıklara gerek olmadığı noktalarda ortaya çıkar. Devrimin güçlü olduğu yerlerde kuma yatar, ölü taklidi yaparlar ama çevrelerine yüzlerce kişiyi aldıklarında, linççi kesilirler. Resmi kolluk güçlerinin destek ve himayesi olmadan, e-şit olmayan bir kavgaya bile girmezler. 35 yıllık devrim tarihi, bu topraklardaki karşı-devrim kitlesinin bu zayıf karakterini yüzlerce kez kanıtlamıştır.

İşte sermaye sınıfı, bu çürük, dağılmaya hazır kitleleri etrafına toplayıp, yükleniyor. Devrim güçleri de aynı karşılığı vermedir. Bu süreç, iki büyük gücün kozlarını nihai olarak paylaşacağı, bir meydan muharebesinin son hazırlıklarını içeriyor. Bu ciddiyet, bu kararlılık, bu kavrayış ve cesaretle devrimin kitlelerine gidelim. Çünkü şu an onlar, en çok bu nitelikleri görmek istiyorlar.□

BİZ DENİZLERİN YOLDAŞIYIZ

10 Haziran Pazar günü saat 11.30'da "Barışa Semah Dönerler" etkinliğinin yapıldığı Beşiktaş İnönü Stadyumunun önündeydik. Öncelikle Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi standlarımızı açtık. Standın çeşitli yerlerinde "Dinci Gericilikle İttifak Devrime İhanettir" ve "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş" başlıklı iki bildirimizi dağıttık. Güler yüzle ve anlatarak verdiğimiz bildirimleri dağıtırken bir çok emekçiyle tanışma imkanı bulduk. Dışarıda standlarımız açık iken bir kısmımız içeri girdik. Geçen yıllara göre İnönü Stadyumu tam dolmamıştı. 10-15 bin kişi arasında gelen vardı. "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş-Mücadele Birliği Platformu" yazılı 23 metre uzunluğundaki pankartımızı açmak için sahnenin tam karşısında kalabalık olan her iki yan tribünün de bizi görebileceği bir yerde konumlandık. Saat 14.30'da 23 metrelik dev pankartımızı astık. Ardından çeşitli yerlerden kuşlamalarımızı yaptık. İnsanların tüm ilgisi sahneden bize çevrildi. Pankartımız yaklaşık 25 dakika açık kaldı. Bu arada seçimleri boykotla ilgili çevremizdeki insanlarla sohbet ediyorduk. Bu sırada 20-30 resmi polis, 4-5 sivil polis pankartın yanına gelip "Kim astı bunu buraya" dedi. Biz önlere atılıp "Biz astık" dedik. Afalladılar. "Neden ne oldu?" dedik. "Bu pankart yasak" dediler. "Nesi yasak?" dedik. "Mücadele Birliği imzası mı yasak, yoksa se-

çimleri boykot edip devrim için savaşmamız mı? Dışarıda aynı bildirimleri dağıtıyoruz. Mücadele Birliği bizim dergimizdir ve yasal olarak yayınlanmaktadır. Seçimleri boykota gelince oy vermek nasıl bir haksızlığa boykot da bir haktır. Geçen seçimlerden belli" dedik. Sivil polisler için içinden çıkamadı. Resmilerde şaşkınlığı. Sivil polisin biri çaresizce "TMSH polisleri nerede çağırırsanız" dedi. O sırada biraz önce seçimleri boykot üzerine sohbet ettiğimiz yaşlı bir amca kimliğini çıkartıp önümüze atıldı. "Ben onların avukatıyım. Siz kimsiniz?" Siviller "polisiz" dedi. "Kimlik göreyim" dedi. TMSH polisi kimliğini çıkarttı şaşkın bir halde. Avukat "İsmin okunmuyor, ismin ne?" dedi. Artık şaşkınlığını üstünden biraz atan polis "Ben sana ismini söylemek zorunda değilim" dedi. Tartışmalar sürerken çevreden insanlar da destek verdi. Gençler "Onların en doğal hakkı karışamazsınız" dediler. Yine bir başka kadın "Yasal hakları, biz arkalarında" dedi. Çevremizdeki kitlenin duyarlılığı ve bize sahip çıkması görülmeye değerdi. Bu arada polis iyice gerilemeye başlamıştı. Tam da bu esnada Barış Radyo'nun güvenlik görevlileri pankartı dört bir koldan saldırırcasına sökmeye başladılar. Polisleri bırakıp onlara yöneldik. Ama bu güvenlik görevlileri bizi dinlemekten çok uzaktı. İçeriden organizasyonu düzenleyenlerden emir aldıklarını acilen sökmeleri gerektiğini heyecanlı heyecanlı anlatıp duruyorlardı. Biz de yetkililerle kendimiz görüşmek istediğimizi söyledik. Bizden iki kişiyi Barışa Semah Dönerler Programı'nın sorumlularının bulunduğu "Şeref Tribününe" kadar götürdüler. Arkadaki bölüme geçtiğimizde hareketli hareketli para sayan bir yetkiliyle tanıştık. Ve pankartımızı tekrar açmak istediğimizi bunun yasal olduğunu vb. anlattık. Ancak görevli kişi tekrar açarsak gözaltına alınmamızın söz konusu ol-

duğunu sivillerin bizi istediğini söyledi. Bunu göze aldığımızı ve korkmadığımızı söylediğimizde asıl baklayı ağzından çıkardı. "Lütfen açmayın. Biz zaten zor izin aldık" dedi. Sivil polisler programı durdurmak ve düzenleyenleri gözaltına almakla tehdit etmiş. Biz de önceden kendi aramızda aldığımız karar doğrultusunda polislerin değil ama Barışa Semah Dönerlerin inisiyatifini tanıdık. Pankartımızı tekrar açmadık ancak program boyunca kuşlamalarımızı ve propagandamızı içerde ve stadın dışında girişteki standlarımızda yaptık. Propagandamızı bildirimlerimizle, bire bir sohbetlerle ve dergilerimizle devam ettirdik.

Deniz baskılı tişörtlerimiz ise içeride oldukça ilgi gördü. Kimi yaşlı analar bize sarılıp alnımızdan öpüyordu. Kimi aileler Deniz'in resmini öpüp başına koyuyordu. Deniz tişörtü öyle ilgi görüyordu ki çok uzak bölümlerden yanımıza kadar gelip alanlar oluyordu. Yine bir ana "Bizim için Hz. Hüseyin ne ise Deniz Gezmış de öyledir" dedi. Gözleri dolarak alanlar oldu. Ama istisnasız her kes bize mutlaka olumlu tepkiler veriyordu. Ayrıca az önce açtığımız pankarttan da bizi tanıyorlardı. Gülümseyerek "Sizi pankartçılar sizi" diyorlardı. Bu arada sayısız gençle, emekçiyle sohbet etme imkanı da yakaladık. Birebir sohbetlerimiz de çok olumluydu. Saat 18.00'de Edip Akbayram sahnede Aşk Olsun Sana Çocuk adlı parçayı söylerken stad görülmeye değerdi. Ellerinde Deniz tişörtünü bir bayrak taşırcasına zafer işaretleriyle havaya kaldıranlar, üstüne giyip ayakta zafer işareti yapanlar. Ama yüzlerce Deniz tişörtü stadda muhteşem bir görüntü yaratmıştı. Polisler, güvenlik görevlileri tüm su, yiyecek vb. satışı yapanları dışarı çıkarmaya çalışırken bize kimse müdahale etmedi. Çünkü biz tamamen ilgi odağı halindeydik. Bu arada bu programda açtığımız pankart, Deniz tişörtleri ve standımız sayesinde bir çok emekçiyle tanıştık

Gerçekten çok yüksek bir moralle ayrıldığımız program bizim politikalarımız açısından çok olumlu geçti. Akşam saat 19.00 gibi ayrıldığımız programdan verimli geçen bir günün ardından tatlı bir yorgunluk kaldı bize...

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okurları

Divriği Pilav Ve Kültür Şenliğinde Seçimleri Boykot Çağrısı

23'üncüsü düzenlenen Divriği Pilav ve Kültür şenliği 24 Haziran'da Sarıyer Çayırbaşı'nda yapıldı.

Sabah saatlerinde başlayan etkinlikte bizler de, Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi olarak stantlarımızla yerimizi aldık. Standımızı açtıktan sonra ailelere Mücadele Birliği dergimizin yeni sayısının dağıtımını yaptık, seçimler üzerine sohbetler ettik. Bundan sonra sık sık seçimleri boykota çağırın bildirimlerimizi dağıttık, kuşlamalarımızı yaptık ve stantların kurulduğu alana "Seçimleri

Boykot Et Devrim İçin Savaş-Mücadele Birliği Platformu" pankartımızı astık. Bundan sonra ailelerle yaptığımız sohbetler seçimler ve boykot üzerinden gelişti. Karşılıklı tartışmaların geliştirici olduğu sohbetler, aslında halkın çok politikleşmiş olduğunu, herkesin politika üzerine söyleyecek sözleri olduğunu göstergesiydi. Gün boyunca alanda en çok konuşulan, tartışılan konu şüphesiz seçimlerdi.

Sanatçıların sahne almasından sonra akşam saat 19.30'da şenlik sonlandırıldı. □

SEÇİMLERİ BOYKOT ET DEVRİM İÇİN SAVAŞ

"Seçimleri Boykot" Çağrısı Yapanlara Polis Saldırısı

20 Haziran günü, "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş" kapak sloganlı dergimizin

94. sayısının tanıtımını ve dağıtımını yapmak ve "Seçimleri Boykot" propagandası için İstiklal Caddesi'nde yedik. Akşamüzeri saat 17.30'da başladığımız Mücadele Birliği dergisi dağıtımını, 19.00'a kadar sürdürdük.

Biz 19.00'da bitirmeyi planlamıştık. Ancak tam o saatte bizim yanımıza gelen sivil polislerin, "kimden izin aldınız" vb. satışlarıyla gerginlik başladı. İnsiyatifi alan bir arkadaşımız da "siz kimsiniz" diye sordu. Hemen sinirlenerek, "biz polisiz, biz polisiz" diye bağırma-ya başladılar. Arkadaşımız kimliğimizi "görebilir miyiz" deyince artık öfkeleri iyice artmıştı. Kimliklerini çıkardılar gözümüze sokarcasına tuttular. Ardından "dergiden bir tane verir misin" dediler, kontrol edeceklermiş. "Hayır" dedik, "vermiyoruz, 94. sayımız, kontrol edin". "Güzellikle söylüyoruz" diye bağırıldılar, ardından konuştukları bayan arkadaşımızın kolunu sıkarak alçak sesle "şimdi bir tane vuracağım, göreceksin ver şunu" dediler. "Biz seni iki gün önce gözaltına almadık mı" diye de laf attılar. Arkadaşımız hafta sonu "Kürt Halkına Özgürlük" şiarıyla yapılan basın açıklamasında gözaltına alınmıştı. Dergimizi vermediğimiz için yırtarak elimizden zorla aldılar. Bunun üzerine arkadaşımız "Görüyor musunuz faşizmin yaptıklarını, Mücadele Birliği'ne baskılar sürüyor. Dergimizi yırttılar. Baskılar bizi yıldıramayacak. Polisin bize yaptıklarını görüyor musunuz. Bize, devrimcilere sahip çıkan. Devrimcileri sahiplenin" diye etrafta toplanan halka seslendi. Bunun üzerine polisler telaşa "bağırma, tamam, tamam" dediler. Etrafta toplananlar alkışlarla durumu protesto etmeye başladı. Ve birlikte "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" diye slogan atmaya başladık. Polisler yırtarak elimizden almış olduğu dergimizi geri aldık. O sırada bulduğumuz yere gelmiş olan Çevik Kuvvet Polis aracı ve sivil polisler slogan ve alkışlarla orası-

nın bir eylem alanına dönüşmesinden rahatsız olup gittiler. Oluşan tepki onları rahatsız etti.

Yaptığımız ajitasyon ve propaganda ve insanların bizi sahiplenmesinin ardından, insanlar yanımıza gelip "Sizi takdir ediyoruz" dediler. 19.00'da bitirmeyi planladığımız dergi dağıtımını yarım saat daha uzattık. Bu esnada uzaktan sloganlarımızı duyan bazı okurlarımız da dağıtımına katıldı. "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş", "Çözüm Sandıkta Değil Devrimde", "Seçim Değil Devrim", "Çözüm Demokratik Halk İktidarında" sloganlarımızla 19.30'a kadar dağıtımına devam ettik. "Seçimleri Boykot" a ilgi oldukça yoğundu. Sesimizi duyurmaya devam edeceğiz. Hiçbir kuvvet bizi yürüdüğümüz bu yoldan alıkoyamayacak. □

Sandığa Gitme Çözüm Devrimde

Üzerinde yaşadığımız topraklarda, içinde bulunduğumuz iç savaş koşullarında artık parlamentonun işçiler, emekçiler ve yoksul halklar için bir çözüm üretmeyeceğini, bu süreçte tek devrimci çözümün seçimleri boykot etmek olduğunu anlatabilmek için Gazi Mahallesi'nde bildiri dağıttık.

24 Haziran günü, "Seçimleri Boykot Et, Devrim İçin Savaş" başlıklı bildirilerimizi, Gazi Mahallesi Dört Yol'dan başlayarak ana cadde boyunca dağıtarak Barajüstü'ne kadar geldik. "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş", "Mücadele Birliği" yazılı önlüklerimiz ve kuşlarımızla yol boyu halka bildiri dağıtırken, megafonumuzla da sık sık slogan atarak ajitasyon yaptık.

Yeni seçilecek meclisten kurulacak hükümetin bir savaş hükümeti olacağını, katliamların devam edeceğini, yoksulluğa çare olmayacağını anlattık. Halkın devrimci öncülerinin hapsedildiği zindanlar sorununa çare olamayacağını anlattık. Bunların çözümünün sandığa gitmek, seçimlere katılmak olmadığını, tek çözümün halkın kendi iktidarını kurmak için Demokratik Halk Devrimini yapmak zorunda olduğunu anlattık. Devrimci tek çözümün sandığa gitmek yerine devrim mücadelesini yükseltmek olduğunu söyledik emekçi Gazi halkına. Gazi'nin gecekondulu mahallesine geldiğimizde ise; burjuvazinin "kentsel dönüşüm" adı altında yoksul halkın gecekondularını başlarına yıktıklarını hatırlatarak en son yaşanan Ayazma örneğini verdik. Ve sorunlarına seçimlerin çare olmayacağını yineledik.

Yaklaşık 2 saat süren bildiri dağıtımını ve ajitasyonumuzda hemen her işyerine, her gecekonduya ulaşmaya çalıştık. Ama henüz bu başlangıç. Seçimlere kadar gideceğimiz çok ma-

halle, çok ev, işyeri olacak. Ve her yerde şunu anlatacağız: Sandığa gitmeyin, çözüm devrimde. Çözüm, demokratik halk devrimini mücadelesini yükseltip kendi iktidarımızı, Demokratik Halk İktidarını kurmakta.

Gazi'den Mücadele Birliği Okurları

Gazi'de Seçimleri Boykot Çalışmaları

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Bugün Türkiye'de milyonlarca insan 21 Temmuz'da yapılacak olan seçimleri bekliyor. Burjuva partiler hala emekçilere umut kapısını açacağını beyan ediyor. Ama bu aldatmaca kendini bu gün daha net bir şekilde insanlara gösteriyor. Çünkü artık yığınlar savaşın, acının, gözyaşının olduğu bu dönemde aynı yemeği tekrar yemeyeceklerdir. Şunu biliyoruz ki kim başa gelirse gelsin değişen hiçbir şey olmayacak. Aslında değişen tek şey daha fazla sömürülmek ve daha fazla zulüm olacak.

Bu yüzden bir Mücadele Birliği okuru olarak ben de sandığa gitmeyeceğim. Bu düzenin partilerini, meclisini oy kullanmayarak boykot edeceğim. Biliyorum ki insanların kurtuluşu için çözüm halk iktidarını kurmaktır. Ancak o zaman mutlu bir dünya, güzel bir gelecek bizim olabilir. Bunları gazi emekçilerine

de duyurabilmek için mahallemizde çeşitli çalışmalar gerçekleştirdik. Afişlerimizi yaptık, seçimleri boykot bildirimizi pazarlarda dağıttık. Gazi sokaklarında üzerimizde "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş-Mücadele Birliği" önlükleriyle megafonla ajitasyon yaparak kalabalık bir şekilde bildiri dağıtımını yaptık. Sloganlarımızı haykırarak yaptığımız bildiri dağıtımını Gazi'nin en merkezi yeri olan Dört Yol'dan başlatarak tüm cadde boyu yaptık. Mahallemizde seçimleri boykot çalışmalarına devam edeceğiz.

**SEÇİMLERİ BOYKOT ET
DEVİRİM İÇİN SAVAŞ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
Gazi'den Bir Mücadele Birliği Okuru**

“ÇAĞDAŞ YAŞAM”CILAR VE EMPERYALİST TAM İLHAK

Tarihleri ve kaderleri birbirine çok benzeyen dört ülke var. Arjantin, Meksika, Tayland ve Türkiye. Askeri darbelerle dolu tarihleri, iç savaş tecrübeleri ve sık sık gündeme gelen ekonomik alt üst oluşlar, ilk bakışta göze çarpan benzeşmelerdir. Daha yakından bakıldığında ise, bu dört ülkenin de, klasik sömürgecilik dönemini “yarı-sömürge” ve bağımlı bir ekonomik yapı ve siyasi bağımsızlık içinde geçirdiklerini görüyoruz. Bu da, yüzyıllara dayanan güçlü bir devletçi gelenek; siyasal alanda belirleyici roller üstlenen bürokratik ve militarist yapının miras kaldığının ifadesidir. Böylesi sosyo-ekonomik yapıların çözülmesinde, “gelecekçilik” ve çağdaşlık” özel rol oynarlar. Hele ki, bu çözümler, emperyalist tam ilhak sürecinin bir parçasıysa, ezberlenmiş kamusal roller, iyice birbirine karışır. Daha düne kadar “muhafazakar-gelenekçi” olanlar, şimdi dünya ile bütünleşmeyi savunur hale gelirler. Daha düne kadar çağdaş yaşamın taşıyıcısı olduklarına inananlar ise, üzerlerine en dar ulusal giysileri kuşanırlar. Yine de söylem ve eylem, gerçek yerini devrim sürecinde bulur. Hele ki bu devrim, artık sık sık yaşamaya alıştığımız ekonomik felç dönemlerinde kıskırtılırsa. Söylemin nasıl bir eyleme dönüşeceğini öngörmek için, emperyalist tam ilhakı yaşayan ülkelerdeki yeni sınıf dinamiklerini incelemek gerekir.

İç-Pazarın Dağılışı ve Tam İlhak

Bir dünya sistemi olarak kapitalizmde, eşitsiz gelişim temel bir yasadır. Emperyalist sermaye, bağımlı ülkelerin ekonomik yapılarını giderek daha fazla birbirine yaklaştırırsa da, her ülkenin farklı tarihsel-siyasal koşulları, çelişkileri kendine özgüdür. Bu nedenle, ülkeler arasında benzeşimler kurmak, çoğu zaman kişiyi yanlış politik sonuçlara götürür. Buna rağmen, bağımlı ülkelerin emperyalizmle girdikleri tam ilhak ilişkileri, bu ilişkinin iç-pazarda yarattığı yıkım ve yeni sınıf ilişkileri, ortak sonuçlar çıkaracak kadar genel bazı karakterler taşır.

Emperyalist tam ilhak, bağımlı ülkelerde genelde şu etkileri yarattı:

1)20. yüzyıl boyunca süren ekonomik-mali-askeri bağımlılık ilişkileri, geri kalmış ülkelerde, emperyalist tam ilhak için uygun koşulları geliştirdi. 1980’lerle birlikte hızlanan süreçte, bağımlı ülke iç-pazarları, emperyalist dış pazarlara entegre oldu. Bu entegrasyon, basitçe, iç-pazarların geleneksel üretim ilişkilerinin, dış pazarlardan gelen üretici güçle bileşime gitmesi değildi. Burada, emperyalist sermaye belirleyici güç oldu ve bu entegrasyon, iç-pazarların geleneksel üretim ilişkilerinin, az ya da çok zamanda yıkımına ve bu yıkımın üzerine, emperyalist tekelin hakim olduğu bir ithalat-ihracat yapısının kurulmasına dayandı. Böylece bağımlı ülkeler, giderek artan ölçüde ekonomik kaynaklarını salt bu dış ticaret faaliyetlerine yönlendirir duruma geldiler.

2) Yıkım yaşayan iç-pazarlara paralel, geleneksel kredi sistemi de bozuldu. Bankalar el değiştirdi ya da büyük yabancı ban-

kalar tarafından “küçük ortak” haline getirildiler. Burada amaç, bağımlı ülkelerin kendilerine ait bütün finansal kaynaklarını kurutmak ve dünyanın bütün kapitalist ekonomilerini, aynı finans havuzunu kullanmaya mecbur bırakmaktı. O finans havuzu, sayıları onu geçmeyen dev bankalarca yönetiliyor.

Emperyalist tam ilhak, elbette bu ülkelerde bir oldu bittiyle gerçekleşmedi, uzun tarihi dönemlere yayıldı. Geleneksel iç-pazar ve buna yönelik üretimi çöktükçe, yoksullaşan köylülerin, kent esnaf ve zanaatkarlarının isyanları görüldü. Meksika ve Tayland’ı 70’li yıllarda sarsan kırsal ayaklanmalar etkisini yıllarca sürdürdü. Türkiye, kent ve kırsal geleneksel üretici sınıflarının en çarpıcı isyanını, 2001’de yaşadı. Tam ilhak sürecinde ilerleyen bağımlı ülkelerde, çözülüp dağılan ve proleterleşen bu geleneksel küçük-mülk sahibi sınıfların yerini, yeni küçük mülk sahibi sınıflar aldı. Geleneksel sınıfların geride bıraktığı boşluğu, bu yeni türeyen sınıf doldurdu.

“Çağdaş Yaşam”ın Rahatlığı ve Tedirginliği

Bu yeni, kentli küçük-mülk sahibi sınıfları büyüten, kalabalıklaştıran, tam ilhak sürecinin kendisidir. Geleneksel iç-pazar ilişkilerinin yerine geçen, dış pazarlarla bütünleşen bu yeni üretici güç, kentlerin emekçi katmanları arasından süzülüp geldi. Bunlar, ithalat-ihracata bağlı sınıflar ve finansal yapının gerektirdiği emeğin sahipleri oldular: Mühendisler, teknik elemanlar, ofis çalışanları, dış ticaret uzmanları, pazarlamacılar, iletişim ve reklam uzmanları, banka çalışanları, akademisyenler vs, vs.

Hepsi de, ülkelerinin darbelerden, bürokratik ve militarist yozlaşmanın yarattığı karanlık ve küçültücü geçmiş dönemlerinden, ancak bu yeni kurulan uluslararası ticari ilişkiler sayesinde kurtulacaklarına inanan; dahası, üzerinde yükseldikleri bu yeni üretici güç ve onun gerektirdiği modern kentli yaşamla, en güçlü emperyalist ülkelerle nihayet eşit olabilecekleri hayaliyle kıvrılan “çağdaş yaşam” temsilcileriydiler. Arjantin; sonunda bir Avrupalı gibi saygı görebilecekti; Taylandlılar, en az Japonlar kadar kıvanç duymalıydılar. Meksikalılar, kuzeydeki büyük komşularının insanlarındaki o, illegal çete savaşlarının ve askeri darbelerin bir arka sokak karanlığına döndürdüğü Meksika imajını, nihayet düzeltebilir, saygınlıklarını kazanabilirlerdi. Ve Türkiye, AB’nin gerçek ve eşit bir üyesi olarak, yaratılan bu “çağdaş yaşam”ı, yasal güvencelere kavuşturabilirdi. Çürümüşlük, yolsuzluk, sefalet ve karanlık darbelerle dolu bir geçmişin aşmanın mümkün olduğunu, bu iş için büyük sermayeyi izlemenin yeterli olacağını hayal ediyorlardı, ancak bu şekilde geçmişin hayal kırıklıklarından kaçabiliyorlardı. Boş hayalleriyle burjuvaziye yakınlaştılar.

Bu tatlı hayallere dalan kent “orta” sınıflarının unuttukları, bir değil, iki şey vardı: birincisi, kendilerinin yarattığını sandıkları “modern yaşam”, tam ilhak sürecinde emperyalist sermayenin hareket tarzına bağımlıydı. İkincisi, üzerinde yükseldikleri yeni üretici gücün hemen etekleri altında, korkunç bir ekonomik yıkım saklanıyordu. Onların sırtına bindikleri ekonomik gücün, İkarus kanatları vardı; güneşe doğru yükseldikçe eriyen ve aynı ölçüde sert bir düşüşle yere çakılacak olan...

Meksika’da 1994’te, Tayland’da 1997’de ve Arjantin’de 2001’de, bu yeni kentli mülk sahibi katmanların hayallerini tuzlabuz eden, onların kafasını sert bir duvara vurup kendine getiren ekonomik krizler yaşandı. Hemen hepsinde de krizin gelişim

seyri, tetikleyici unsurları ve yarattıkları yıkımın boyutu benzeşiyordu. Her üç ülkede de ithalat-ihracat rejimi, iç piyasaları yıkip, onun tüm maddi kaynaklarını ele geçirirken; ortaya çıkan yeni ekonomik yapının finansal kaynağını, emperyalist-kapitalist dünyadan yağın “sıcak-para” sağlıyordu. Tıpkı Türkiye gibi. Yüksek faiz-düşük kâr uygulamasına dayanan bu finansal akış, her tür spekülasyonun ve ballı-börekli kazançların kaynağıydı.

Bağımlı ülkelere bolca yağın bu “sıcak-para”, en çok da, bu yeni kentli “orta” sınıfın cüzdanındaki kredi kartları dizisinin boyunu uzatıyordu. İthal malı ucuz ve lüks ürünler, müşterilerini en çok bu kesimlerden topluyor, kredi kartlarına bol taksitli satışlarla bu ürünlere özellikle yönlendiriliyorlardı. Bu sınıf, geçmişe oranla daha iyi yaşadığını somut olarak hissedebiliyordu; her seferinde daha borçlu duruma düştüklerini anlamaları uzun sürmeyecekti.

Meksika, Arjantin, Tayland, kentlerini dolduran bu yeni sınıfın “plaza kardeşliği”nin yarattığı modern yaşam tarzına sahne oldu. Ellerinde dijital kameralar, telefonlar, her sabah arabalarını plaza otoparklarına yan yana park ediyorlardı; temiz-bahçeli ve ucuz sitelerde güven içinde yaşıyorlardı. Taa ki tekelci kapitalizm, onların yarattığı üretici gücün tüm sahibinin kendisi olduğunu ve aynı gücün kentli-üretici sınıfa ne denli yabancılaştığını kanıtlayana kadar. Bunun için, sıcak para akımının kesilmesi yeterliydi. İşte o zaman, bütün o plazalarda, temiz ucuz sitelerde, geleceğe güvensizliğin karanlık kuşukları ve büyük hayal kırıklığının öfkesi dolaşmaya başladı.

Devrimin Yeni Olanakları

Geleceğe güvensizlik ve kuşku tohumlarının bir anda kentli sınıflarda boy attığı ekonomik felç onları, o ana kadar ekonomik yapıyı hayatta tutan kan akışının, yani “sıcak-para” denen finansal akışın durmasıyla tetiklenir. Kent “orta” sınıflarının cüzdanlarındaki prestijli kredi kartları, birer plastik yığınına dönüşür, borç yüzünden cüzdanları içe doğru büzüşmeye başlar. Ellerine geçirdiklerini sandıkları “modern yaşam”ın bütün kaynaklarının kurduğunu gören bu sınıf, kendini toplumsal bir hareketliliğin içinde bulur.

Bu sınıflar, 1994 Meksika krizi sırasında, El-Barzan (Bonyunduruk) adını verdikleri bir eylemlilik sürecini bizzat başlatmışlardı. Ellerindeki iletişim olanaklarıyla hızla örgütlendiler. Avukatlar, banka çalışanları, ofis elemanları, milyonlarca insanın bankalara olan kişisel borçlarının tasfiyesi için harekete geçmiştiler. 1997 yılındaki kriz sırasında, Tayland’ın kentlerinde de benzer manzaralar yaşandı. Ve 2001 Arjantin krizinde, yine ilk harekete geçen onlar oldu. Kentli “orta” sınıfın öfkesiyle, Arjantin’de hükümetler düştü.

Bu deneyimleri şunun için anlatıyoruz. Tam ilhak sürecini yaşayan bağımlı ülkelerde emekçi sınıfların hareketi, benzer evrimler geçiriyorlar. Bu yeni kentli ve yoksul olmayan emekçi katmanlarda, ideolojik yönden alabildiğine çelişkili, sürekli büyük yalpalamalara açık ve öfkeli bir toplumsal enerji birikiyor. Bunlar, bir ekonomik felç anında, işçi sınıfından bile daha hızlı örgütlenebiliyorlar. Oysa, ekonomik felç dönemleri işçi sınıfının en yoksul emekçi kesimleri yanına alarak ve yine bu öfkeli kentli “yoksul olmayan” emekçi kalabalığının enerjisini bünyesine katarak devrime uzanabileceği dönemlerdir. 94 yılında Meksika, 97’de Tayland ve 2001’de Arjantin proletaryası, olağanüstü önemde devrim fırsatlarını kaçırdılar. Niye? Çünkü hepsi, bu ye-

ni kentli sınıfın tuzu kuru unsurlarına ve yalpalayan ideolojik tavırlarına, derin bir güvensizlik duyuyorlardı. Arjantin’de işsizler hareketi, yoksul olmayan bu kentli emekçilerin başını çektiği eyleme çok sonradan dahil oldu. Ve böylece, en başından bir hareketin yönlendiricisi olma fırsatını kaçırdı.

Bugünlerde, bu topraklarda da aynı olanaklar ve aynı hatalar, bir bir ortaya çıkıyor. Tandoğan-Çağlayan mitinglerinde, kentlerin bu “yoksul olmayan” emekçi sınıfları boy gösterdiler. Onlar, ellerinde bayraklarla, kürsüde esen şoven rüzgarlara alkış tuttular. Bu halleriyle, kentlerin varoşlarını dolduran, en başta Kürt yoksul emekçileri ve Türk emekçileri endişelendirdiler. Yoksul emekçi sınıflarda, küçük-mülk sahibi sınıflara karşı bu güvensizlik, kesinlikle ileri ve devrimci bir bilinçtir. Ve kesinlikle bu bilinç, demokratik devrimi sosyalizme sürükleyecek en büyük güçtür. Öte yandan devrimci proletarya, en yoksul emekçilerle, küçük-mülk sahibi sınıf ve emekçilerin devrimci enerjisini ittifak halinde buluşturamazsa, bu topraklarda devrim yüzü göremez. Burada meselenin özü, Tandoğan-Çağlayan meydanlarını dolduran bu yeni kentli emekçilerin, potansiyel bir devrimci dinamizm taşıyıp taşımadıklarına daırdır. Biz bu soruya, teredütsüz “evet” cevabını veriyoruz. Bugünün siyasal konjonktürü içinde, bu kentli yeni sınıflar, “modern yaşam”ı koruma içgüdülerini, patlak veren bir siyasal kriz anında gösterdikleri için, o siyasal kriz ve konjonktüre göre kendilerini ifade ettiler. Ama eğer bu içgüdü ve öfke, ekonomik felç anlarında ortaya çıkmış olsaydı, öfkenin hedefinin doğrudan bankalar, borsa şirketleri, tekelci sermaye olacağını söylemek için kahin olmaya gerek yok. 2001 krizi sırasında sokakları dolduran geleneksel kent küçük-mülk sahiplerinin (esnaflar, zanaatkarlar, küçük ticaret erbabı), o öfke anında sermayenin en can alıcı kurumlarına saldırdıklarını hep beraber gördük. Oysa ki bu harekete girişenler, daha bir önceki gün, en gerici burjuva partilere alkış tutmuyorlar mıydı?

Tam ilhak sürecini yaşayan bağımlı ülkelerde, kentli yeni mülk-sahibi sınıfın, bu yoksul olmayan emekçi tabakanın siyasal karakteri birbirine benzerdir: ideolojik ve siyasal açıdan olağandışı yalpalamalara açık, derin kriz anlarında hızla bir araya gelme refleksi güçlü. Proletarya, bir toplumsal ayaklanma sürecinde, bu yeni kentli sınıfı harekete yedeklemeyi başarmalıdır. Yoksul olmayan bu yeni emekçi katmanlara güvensizlikle bakan en yoksul kalabalıkları hareketin başına geçirmek, ancak devrimci proletaryanın etkin ittifak politikalarıyla mümkün olur.

Kapitalist gelişim, proletaryaya, küçük ticaret erbabı ve küçük köylüden daha güçlü bir müttefik kazandırmıştır. Geleneksel kent küçük burjuvaları, barikatların arkasında alacaklılarını (proleterleri), barikatın önünde de borçlandıklarını (büyük sermaye) görüp, ona göre saf belirlerdi. Bu yeni kentli, yoksul olmayan emekçi sınıfı alacaklısı bulunmayan, ama boğazına kadar borçlandığı tek elci sermayenin hayat damarlarını tıkayabilecek üretim süreçlerinde konumlanan bir sınıftır. Geleneksel küçük ticaret erbabının böyle bir gücü yoktu. Bu sınıfların ideolojik yalpalamaları bizlerin, devrimci proletaryanın gözünü korkutamaz. Onların bu yalpalamaları en çok, karşı-devrim saflarında dağınıklık, moral yitimi ve güvensizlik yaratır. Devrim saflarındaysa, sabır ve soğukkanlılık hakim olmalıdır. Çünkü, bu büyük ve teknik kapasitesi gelişkin kitle, sola doğru yalpaladığı an, onun enerjisinden yararlanan proletarya, devrimin zaferini avuçlarının arasına alabilir.□

Merhaba, evleri yıkılan ve çadırda yaşamaya mahkum edilen Ayazma halkı ile yaptığımız röportajı sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bize yaşam koşullarınızdan bahsedebilir misiniz? Burada nasıl, ne koşullarda yaşıyorsunuz?

Veli: Ben geleli 10 yıl oluyorum. 10 yıldır yıkılacağı söyleniyordu ve biz buraya kiracı olarak geldik. 200 milyon kira veriyordum, buna gücüm yetiyordu. Ben 500 milyon ücret alıyorum, nasıl 400-450 milyon kira verim. Belediye yıkım ekipleri buraya gelmiş, evi yıkarken hanım beni aradı. Ben de yıkıma engel olmak için buraya geldim. Ben öğrenci servisi yapıyorum, yıkım için buraya gelince tekrar işe yetişemedim, bunun sonucu işten atıldım. Şu anda 82 gündür çadırda yaşamımızı devam ettirmeye çalışıyoruz. Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay; "Biz sizi, kiracıları mağdur etmeyeceğiz" diye söz verdi. Bir de zarf verdi "kentsel dönüşüm projesinden yararlanacaksınız" yazıyordu. Şimdi sözünde durmuyor. Bu belgeye sahip çıkmıyor. Bizi kandırdı.

Mücadele Birliği: Önümüzdeki ay seçimler var. Seçimlerden çıkan sonuç ne olursa olsun oradakilerin sizi temsil edeceğine, sorunlarınıza çözüm bulacağını inaniyor musunuz?

Veli: Hayır inanmıyorum. Ben hayatımda hiç oy kullanmadım. Kullanmayı da düşünmüyorum.

Mücadele Birliği: Sizce çözüm ne?

Veli: Çözüm bu sistemin artık değişmesi. Yaşamımızın değişmesi.

Mücadele Birliği: Bize yaşam koşullarınızdan bahsedebilir misiniz? Burada nasıl, ne koşullarda yaşıyorsunuz?

Gültekin: Bize enkaz parası yerine bir daire parası verebilir, bizi bu çadırlara muhtaç etmeden yaşatabilirlerdi. Şu anda çadırlarda çok zor şartlar altında yaşamak mecburiyetinde kalmışız. 20 yıldır elektrik faturası sorulmadan yaşanan bir yerde, şimdi gelip elektrik faturası soruyorlar. Suyu kesiyorlar faturalı olduğu halde. Elektrikimizi kesiyorlar biz buradan çıkıp gidelim diye. Küçükçekmece Belediyesine ait çöp araçları buraya geçip kimyasal artıklar döküyorlar. Bu insanların sağlık sorunları var. Şu anda bir doktor gelse, bu insanların %90'ı hasta. Sabahları insanlar, çocuklar kalkamıyor gözleri şiş. Bu insanlar bizim sağlığımızla oynuyorlar. Buradan seslenmek istiyorum, bugün bize yapılmışsa, yarın yıkım planında olan bölgeler bunu iyice okusun. Bize yazılı metin verildiği halde Küçükçekmece

"YETER! EZİLMİYELİM"

ve Büyükşehir Belediyesi birlikte vermesine rağmen sahiplenmiyorlar. Bir nevi çete, resmen çete bunlar. Seçimleri iyi değerlendirsinler, onların kandırmaçalarına kesinlikle güvenmesinler.

Mücadele Birliği: Önümüzdeki ay seçimler var. Seçimlerden çıkan sonuç ne

olursa olsun oradakilerin sizi temsil edeceğine, sorunlarınıza çözüm bulacağını inaniyor musunuz?

Gültekin: Bizim oyumuz belli. Oy kullanmayı düşünmüyorum. Kimseye güvencimiz kalmadı artık.

Mücadele Birliği: Sizce çözüm ne?

Gültekin: Çözüm halkın, bizim gibi insanların birleşmesinde ve seçimleri boykot etmesinde. Halkı seçimi boykot etmeye çağırıyoruz.

Mücadele Birliği: Bize yaşam koşullarınızdan bahsedebilir misiniz? Burada nasıl, ne koşullarda yaşıyorsunuz?

Tacetin: Biz dışarda yaşıyoruz. Ben Türk Hava Kurumu'na gittim, bir tanıdık vasıtasıyla oradan çadır aldım. 10 nüfusum var. Şimdi çadırda yaşıyorum. Ama gündüz çadırda yaşamak zor oluyor, öylece yaşamımızı sürdürmekteyiz. Su kesik rezil oluyoruz, elektrikçiler de elektriği kesmekle sürekli tehdit ediyor, çok sıkıntı yaşıyoruz. Hep hastayız, büyük oğlum yıkımdan beri sıkıntıda, hasta. Doktora tedavi görüyor. Yaşamımız böyle devam ediyor, halen çözüm bekliyoruz. Etrafımıza belediye arabaları kimyasal maddeler döküyor, yağmur yağınca kendi kendine yanıyor, ateşe dönüşüyor nasıl bir kimyasal anlayamadık.

Bize belediye başkanı bir zarf verdi. Bizi mağdur bırakmayacağına dair imzalı belge verdi, halen elimizde. Biz TOKİ'ye gidiyoruz TOKİ bize diyor ki, "biz sizin hakkınızı vermişiz, belediye size niye vermiyor". Büyükşehir Belediye Başkanına gittik, bana dedi ki, "Aziz Yeniay'ın iki dudağı arasındadır verirse verir". İşte şu an çok mağdur ve zor durumdayız.

Mücadele Birliği: Önümüzdeki ay seçimler var. Seçimlerden çıkan sonuç ne olursa olsun oradakilerin sizi temsil edeceğine, sorunlarınıza çözüm bulacağını inaniyor musunuz? Oy kullanacak mısınız?

Tacetin: Kullansak iyi olur ama kime oy vereceğimizi güvenemiyoruz, kime oy vereceğimizi bilmiyoruz.

Mücadele Birliği: Sizce çözüm ne?

Tacetin: Ben halkı çağırıyorum, çok dikkatli olsunlar, biz güvencimiz yıkıldı onlar güvenmesinler. Birbirimize destek olalım; yeter ezilmeyelim. □

BURJUVAZİNİN PROLETARYANIN DEVRİM MÜ

Türkiye "sol" hareketinin hatırı sayılır bir kesimi burjuva parlamentosuna ve kapitalist düzene, içi güven ve saygıyla dolu kuru bir bağırsaktır dersek haksızlık mı yapmış oluruz? Sanmıyoruz. Aşınıya kaçtığımızı da düşünmüyoruz. Türkiye'nin Başbakanı, yani kapitalist düzeni ve burjuva parlamentosunu korumak, kollamak vs den birinci dereceden sorumlu kişi bile, parlamentoya "bağımsız" olarak girmenin hiç bir kıymet-i harbiyesi olamayacağını açıkça itiraf ederken, sosyal reformistler ve onlarla bağlarını bir türlü koparmak istemeyen oportünistler ısrarla tersini iddia ediyorlar.

Başbakanın bu itirafı, farklı amaçlarla, Kürt halkının oylarını kapmak için yaptığı doğru. Fakat farklı amaçlar yapılmış olsa da, bu itirafın doğruluğundan şüphe duyulmamalı. Bu değerli itirafa şunu da eklemeli: Sadece "Bağımsız" milletvekilliğinin değil, bir bütün olarak parlamentonun kendisinin de bir kıymet-i harbiyesi yok. Gerçeği görmek ve bunu halka göstermek isteyen her göz, bunu rahatlıkla görebilir. Örnek mi? Örnekten bol ne var! Daha dün tam Cumhurbaşkanı seçecekken, askerlerin bir bildirisiyle eli ayağına dolanan ve "bize bir Cumhurbaşkanı bile seçtirmediler" deyip salya sümük ortalıkta dolaşan, bizzat bu meclisin kendisi değil mi? Çıkaracağı her önemli yasa ya da alacağı önemli karar öncesinde generallerin gözlerinin içine bakan bu meclis değil mi?

Gerçek yaşamda sadece Ordu değil, MİT ve Polis de bu meclisin üstündedir. 1994 yılında Kürtçe konuşular diye DEP'li milletvekillerinin sivil polisler tarafından meclisten yaka-paça nasıl atıldıkları hafızalardan silinmiş olamaz. Polis, yani düzenin asıl bekçileri "dokunulmaz" milletvekillerine öyle bir dokunmuştu ki, manzaraya tanık olanlar, bunun nasıl

bir dram olduğunu unutmuş olamazlar. Bir burjuva partisiyle ittifak kurmakla başlayan bu trajik süreç, zindanlarda geçirilen on yılla noktalandı. Bir halkın en basit taleplerini dahi Mecliste dile getirmenin bedeli, işte böyle ödetilmişti.

Bu neden böyle olmuştu? Şu basit ve kolay anlaşılabilir nedenden dolayı: Sınıf savaşı, toplumsal devrim burjuva düzeni öyle tehdit eden bir noktaya gelmişti ki, yasalar, anayasal kurumlar bu devrimi önlemek için, savaştan burjuvaziye boğan birer mengeneye dönüşmüştü. Egemenliğini ve düzeni ayakta tutmak için sert bir savaş yürüten burjuvazi, yasaların kendisini daha fazla engellemesine izin veremezdi. Dün vermedi, bugün de vermiyor. Düzen ve kapitalist özel mülkiyet herşeyin üzerindedir. Yasalar ve kurumlar düzeni ve kapitalist özel mülkiyeti korudukları sürece "saygıya değer"dir. Bu olmadığı sürece onlar polis, ordu vb. tarafından çiğnenmek üzere varlar. Toplumsal devrimin gelişmesi, Kürt halkının özgürlük savaşı işleri işte bu noktaya getirmişti. Madem ki, değişiklik önergeleri oy pusulalarıyla değil, sokak ve dağlarda top atışları ve silah takırtılarıyla veriliyordu, o zaman yasaları yorumlamak da "vekiler"e değil asker ve polise düşerdi. Genelkurmay Başkanı'nın karşı-devrimin kitle tabanına "toplumsal refleks gösterin" çağrısıyla linç ve katliam talimatı vermesi; bir valinin "PKK'li gördünüz mü keseceksiniz" demesi; bu açıklama ve çağrılarının hemen akabinde hastaneye yaralı getirilen bir gerillanın hastanenin ortasında faşistlerce linç edilmek istenmesi başka nasıl izah edilebilir? Sözü ettiğimiz bu olgular uzak bir geçmişe değil, bugüne ait somut örneklerdir.

Her duruma ilişkin politika, o durumun somut özelliklerinin tahliline dayanmalıdır. Marksizmde peşin ka-

bul gören ve her duruma uyan mücadele biçimi yoktur. Seçimler gibi özel bir döneme ilişkin politika da, bu temel yaklaşıma uygun saptanmak durumundadır. Ekonomik ve siyasal kriz, yani devrimci durum içinde bulunduğumuz dönemin temel karakteristik çizgilerini oluşturuyor. Düzenin cumhuriyet tarihinin en ağır krizini yaşadığını, tekelci sermaye sınıfı dahil, aşağı yukarı herkes kabul ediyor; sosyal reformistler ve ortalama sol düşünce düzeyini aşamayan oportünist örgütler hariç. Burjuva düzenin yıkılabilirliğine gerçekte hiç inanmayan bu adamları bir kenara koyarak, şimdi asıl soruyu sorabiliriz: Devrimci komünist bir parti, düzenin krizi karşısında nasıl bir politika izler? Kısa yanıt şudur: Kapitalist düzeni bir devrimle yıkmak üzere krizi derinleştirecek bir politika izler. Komünist bir parti için devrimci kalmanın temel kriteri budur.

Tekelci sermaye sınıfı, kapitalist düzenin içinde bulunduğu derin krizden burjuva çıkış yolu olarak seçimleri gündeme getirdi. Seçimlerle kendini bunaltan iç çatışmaları ertelemek, hem emekçi sınıfları ve Kürt halkını vaatlerle beklentiye sokarak tekrar düzene bağlamak, hem de devrimci kitle hareketinin hızını kesmek amacındadır. Düzenin belli başlı kurum ve temsilcilerinin halk kitlelerine öncelikle "seçime katılın" çağrısı yapmaları, bu tespitlerimizin birer kanıtıdır aynı zamanda. Bu çağrılar da gösteriyor ki, tekelci sermaye sınıfı için öncelikle önemli olan şey, geniş halk kitlelerinin seçimlere katılmasını sağlamaktır. Seçimleri hangi burjuva partinin kazanacağı, hükümeti kimin kuracağı vb sorunlar, onlar için ikinci derecede önem taşıyan konulardır. Cumhurbaşkanı'nından tekelci sermaye sınıfının simgesi haline gelen Koç Grubu'na kadar hepsinin, burjuva partiler arasındaki reka-

KRİZİNE KARŞI ÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM

beti bir kenara koyarak, öncelikle "oy kullanın" çağrısını yapmaları, egemen sınıfın durumunu ve politikalarını anlamak isteyenler için yeterince açıklayıcıdır. Şüphesiz, anlamak ve devrimci bir çizgide kalmak isteyenler için; yoksa burjuvaziye karşı ağzına kadar güven ve saygıyla dolu olanlar için değil.

Burjuva sınıfın krizden çıkış yolu olarak izlediği bu politikaya karşı, proletarya nasıl bir yol, nasıl bir politika izlemelidir? Aslında bu sorunun yanıtı, yukardaki satırlarda verilmiş bulunuyor. Proletaryanın ve devrimci komünist bir partinin izleyeceği politika burjuvazinin iç çatışmalarını derinleştirecek, kitlelerin sistemden kopuşunu hızlandıracak, devrimci kitle mücadelesine ivme katacak bir içeriğe sahip olmalıdır. Bu politika, içinde bulunduğumuz koşullarda, seçimleri boykottur. Devrimci komünist bir parti, emekçi sınıflara ve Kürt halkına, devrimci kitle eyleminin hızını kesecek, onları beklentiye sokacak "seçimlere katılın" çağrısını yerine "seçimleri boykot edin devrim için mücadeleyi yükseltin" çağrısını yapmalıdır. Leninist Parti proletaryaya, Kürt halkına ve diğer emekçi sınıflara bu çağrını yapıyor. Bu, özellikle de Kürt halkının özgürlük savaşı açısından önemlidir. Çünkü, bu koşullarda, Kürt halkının etkin boykotuyla seçimleri Türkiye'de ve hatta dünyada tartışmalı hale getirmesi kadar hiç bir şey, devrimi ve özgürlük savaşını geliştiremez. Somut koşullar ve devrim ile karşı-devrim arasındaki güç ilişkileri böyle bir politikayı zorunlu kılarken, sosyal reformistler "Meclise tünel kazmak" laçkalığı; oportünistler "en küçük olanaktan bile yararlanmak" bahanesiyle kitleleri burjuva politikaların peşine takmaya çalışıyorlar. Sanki "boykot politikası"yla seçim ortamını, devrimci propaganda ve ajitasyon için kullanmak mümkün değilmiş gi-

bi... Oysa biliyor ve görüyoruz ki, seçim ortamını devrimci propaganda ve ajitasyon için en iyi kullananlar, seçimleri boykot politikası izleyen Leninistlerdir. Geri kalanlar seçim ortamını devrimci değil, reformist bir propaganda ve ajitasyon için kullanıyorlar; "Meclise tünel kazmak", "Meclise Ufuk getirmek" ya da yalan yanlış vaatlerde bulunmak gibi...

VE SAVAŞ

Türkiye bir yandan seçimlere hazırlanırken, öte yandan koşar adım geniş çaplı bir savaşa doğru ilerlemektedir. "Tatbikat" adı altında yapılan top atışlarına bakarak, aslında savaşın bir anlamda başlamış olduğunu söylemek de mümkün. Ordu, G.Kürdistan'a yönelik bir savaşta nasıl ısrarcı olduğunu geçtiğimiz hafta Genelkurmay Başkanı'nın açıklamasıyla bir kez daha ortaya koymuş oldu. Savaş, hazırlık aşamasından pratik olgu aşamasına doğru ilerledikçe egemen sınıf kendi iç çatışmalarını erteleyerek Ordunun arkasında birleşiyor. Geçtiğimiz hafta, Genelkurmay açıklamasının hemen ertesinde, Hükümetin "Meclis'i seçimlerden önce toplayabiliriz" şeklindeki açıklaması da bunu gösterdi. Savaşın önündeki tek engel şimdilik, G.Kürdistan Kürt örgütleriyle Türkiye arasında sıkışıp kalan ABD'dir. Türkiye, şimdi bu engeli çeşitli araç ve yöntemleri aynı zamanda kullanarak aşamaya çalışıyor.

Tekelci sermaye sınıfı, karşı-devrim cephesindeki iç çatışmaları ertelenin devrim karşısında zafer kazanmanın ilk koşulu olduğunu biliyor. G.Kürdistan'a yönelik bir savaş, bu amaca ulaşmanın en etkili aracı olarak görülüyor. Nitekim şimdiden karşı-devrim cephesinin farklı kesimleri Ordunun arkasında bir araya gelmeye başladılar. Karşı-devrim cephesi arasında tam bir birlik sağlama çabalarında asıl hedefin toplumsal devrimin, birleşik devrim güçlerinin,

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmesi olduğundan şüphe yok. Bunun belirtileri ve pratik adımları ortaya çıkmaya başladı bile. G.Kurmay Başkanı "toplumsal reflex" adı altında yaptığı linç çağrılarının sonra şimdi de, "işbirlikçileri yok etmeden başarı sağlanamaz" diyerek Kürt halkına karşı yapılan katliam hazırlıklarını açıkça itiraf etti.

Proletarya tarihin kendisine yüklediği devrimci rolüne ve bağımsız sınıf çıkarlarına bağlı kalabilmek için savaş karşısında düzenin krizini derinleştirecek, devrimci kitle eylemini hızlandıracak, krizden bir devrimci halk iktidarıyla çıkışı sağlayacak bir politika izlemelidir. Böyle bir politikanın içeriği, seçimlerde izlenecek politikayla öz olarak aynıdır. Yaklaşan, hatta başladı denebilecek savaş karşısında izlenecek böyle bir politika, iç savaşın sertleştirilmesinden başka bir anlama gelmez. Ama zaten burjuva sınıf ile faşist devlet, linç çağrılarını, "işbirlikçileri yok etme" planları, seferberlik ilanları, polise katliam yapma hakkı tanıyan yasalara vb ile, iç savaşı olabilecek en sert düzeye çekmeye başlamadı mı?

Tekelci kapitalist düzen tarihinin en ağır bunalımını yaşıyor. Seçimler, savaş, en yetkili ağızlardan linç çağrılarını, seferberlik ilanı, "işbirlikçi" adı altında yoksul Kürt halkını imha hazırlıkları vb burjuva sınıfın nasıl çok yönlü bir arayış, ama aynı zamanda dengesizlik içinde olduğunu gösteriyor. Devrimci proletarya, toplumu köleliğe ve yok oluşa sürükleyen kapitalist düzenin bu durumundan, onu bir devrimle yıkmak; burjuva egemenlik yerine halkın devrimci iktidarını kurmak için yararlanmalıdır. Koşullar bu devrimci hedefleri gerçekleştirmek için son derece uygundur. Yeter ki, sosyal reformistlerin zevzek laflarına ve oportünistlerin yalan yanlış vaatlerine aldırılmadan bu devrimci hedeflere doğru kararlılıkla yürünsün.□

ADANA'DA GÖZALTI ve TUTUKLAMA

26 Haziran 2001 tarihinde Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzlüğe uğurladığımız Aysunumuzun mezarı başında bir anma etkinliği gerçekleştirdik. Anma etkinliği için gittiğimiz Kabasakal Mezarlığında, bizden önce sabahın erken saatlerinde jandarma ekipleri de yerini almıştı. Saat 15:30'da üzerinde "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür, Mücade-

le Birliği" imzalı pankartımızı açarak yoldaşımızın mezarına doğru ellerimizde kızıl bayraklar ile yürüyüşe başladık. Yürüyüş boyunca, "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Sibel, Aysun, Murat Yoldaş Yaşıyor Savaşıyor", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" sloganlarını hap bir ağızdan haykırdık.

Aysunumuzun yanı başına geldiğimizde mezarbaşı anmamıza, Aysunumuz nezdinde tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladık. Saygı duruşunun ardından bir arkadaşımız yoldaşımızı anlatmaya başladı. Kavgamızı anlatan şiirler ve marşlarımızın ardından, yanımızda getirdiğimiz kızıl karanfilleri yoldaşımızın başucuna bıraktık. Eylem sonunda ise hep birlikte servis aracımıza binip mezarlık çıkışına yöneldik. Ancak çıkışta aracımız jandarma tarafından durduruldu; anmaya katılan herkesin, savcılık kararıyla gözaltına alınacağını söylediler. Saat 16:30'da Dikili Jandarma Karakolu'na götürüldük jandarma karakolunda hiçbir şekilde ifade vermeyeceğimizi söyledik. Geceyi jandarma karakolun-

da geçirdikten sonra, ertesi gün saat 17:00'da Adana Ağır Ceza Mahkemesi Savcılığına çıkarıldık. Savcılığa çıkarılan 14 kişiden 6'sı, (Ferhat Erkabalcı, Mesut Paksoy, Serkan Acubucu, Sami Tunca, İbrahim Yalçınkaya, Aytaç Murioğlu) "yasadışı TKEP/L örgütünün propagandasını yapmak", "Suçu ve suçluyu övmek" ve "yürüyüş kanununa muhalefet" suçlamasıyla, tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildiler. Diğer 8 arkadaşımız ise savcılık tarafından saat 18:30 da serbest bırakıldılar. Mahkemeye çıkarılan 6 arkadaşımız, yöneltilen suçlamalardan dolayı tutuklanarak Adana Kürkcüler Cezaevi'ne gönderildiler.

Bizler Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçileri olarak tutuklanan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ
Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAKI

BASINA VE KAMUOYUNA

28 Haziran 2007

Tarihi Ölüm Orucu Eyleminin 183. gününde Kartal Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale işkencesi sonucu ölümsüzleşen Aysun BOZDOĞAN için, 26 Haziran günü Adana'daki Kabasakal Mezarlığı'ndaki "ölümsüzlük yatağının" başucunda yapılan anma sonrasında, aralarında Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi ve Antep Genç Emekçiler Birliği Derneği çalışanlarının da olduğu 14 kişi, jandarma tarafından gözaltına alınmıştı.

1 gün Dikili Jandarma Karakolu'nda tutulan 14 kişi, daha sonra savcılığa çıkarılmış, 6'sı tutuklanarak Adana Kürkcüler Zindanına götürülmüşlerdir.

Bu saldırı ilk değil. Geçen sene de Aysun BOZDOĞAN'ın

mezarı başında yapılan anma sonrası bir çok okurumuz gözaltına alınmış ve dava açılmıştı.

Kapitalist sistem, içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizi aşabilecek durumda değil. Günden güne olgunlaşan devrimci durum karşısında yapabildiği tek şey, işçi sınıfı ve emekçilere saldırmaktır. Tekelci sermaye ve onun devleti, işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt halkına karşı "topyekün bir savaş" başlatmış durumdadır. Bu savaşın ön cephesinde ise ordu, polis ile devrimciler, komünistler savaşıyor.

Savaşın giderek daha da şiddetleneyeceğinin bilincindeyiz. Devrimci bir dönemde olayların başka türlü gelişmesini beklememek gerekir. Bu savaşın sonucunda işçi sınıfı ve emekçiler, devrimciler ve komünistler kazanacak. Hiçbir güç, hiçbir saldırı, komünist devrimin zaferini engelleyemeyecektir.

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!

TUTUKLANANLAR DERHAL

SERBEST BIRAKILMALIDIR!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

6 yıl önce bu gün, 26 Haziran günü, Aysunumuza, Baharımızı, Ayışığımızı uğurladık ölümsüzlüğe... 6 yıl önce bugün, Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzleşen Aysunumuzun cenazesini bile bize vermemişlerdi. Ölüm Orucu eyleminin gücünü tanıyan devlet, ölümsüzleşenlerin cenazelerinden bile korkuyordu. Cenazesi polislerce kaçırılarak memleketine gönderilen Aysunumuza tören yapılmıyorsa da, yoldaşımız, Taksim İstiklal Caddesi üzerinde yapılan korsan bir eylemle anılmıştı.

Aysunumuzu, her yıl Taksim'de, İstiklal Caddesi'nde, sanat çalışmalarını yürüttüğü yer olan Genç Ekin Sanat Merkezi'nin önünde anmak geleneksel hale geldi.

Bu yıl da, iki yıldır olduğu gibi, Ayışığı Sanat Merkezi, Aysunumuzu İstiklal Caddesi'nde sanatıyla, müziğiyle, şiiriyle, dansıyla anmak istedi. Öğlen saat 12.00'de adını Aysunumuzdan alan Ayışığı Sanat Merkezinin yer aldığı Rumeli Han önünde toplandı Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri ve Aysunun dostları, arkadaşları, yoldaşları. Aysunumuzu tanıttı ilk önce Ayışığı emekçisi bir arkadaş. Ardından onu şiirle anlattık, dansla anlattık. Sanat Merkezi adına okunan basın açıklamasının ardından, Mücadele Birliği Platformunun yapacağını duyurduğu basın açıklaması için Galatasaray Lisesine doğru yürüyüşe geçildi. Planlanan, pankartlarımız, Aysunumuzun resimleri ve sloganla Galatasaray Lisesi'ne yürümek, orada basın metni okunduktan sonra şiir okumak ve sözü müziğe, Grup Emeğe Ezgi'ye bırakmaktı. Aysunumuzu böyle anacaktık bu sene.

Ancak henüz Ağa Camii'nin önüne gelmiştik ki, emniyet mensupları ve bir ekip çevik kuvvet polisi önümüzü kesti. Bu yürüyüşe izin vermeyeceğini, bunun 2911 nolu yasaya aykırı olduğunu söyledi. Sözü alan arkadaşımız, bunun yasalara aykırı olmadığını, daha önce de İstiklal Caddesi'nde böyle yürüyüşler yapıldığını hatırlattı ve yolu kapatmadığımız, can güvenliği tehlikesi yaratmadığımız ve çevreyi rahatsız etmediğimiz için "izinsiz toplantı ve yürüyüş yasası"na muhalefet etmediğimizi açıkladı. Geçen yıl da 26 Haziran'da bu yürüyüşün yapıldığını, bu yıl 8 Mart'ta da ya-

AYSUNUMUZU POLİS ABLUKASINDA ANDIK

pıldığımızı, birkaç gün önce Ayazmalılar'ın burada yürüdüğünü ve şimdi de yürümümüzde bir sakınca olmadığını belirttik. Bizi yürütmemek konusunda ısrarlıydılar. Bize pankartımızı kapatıp ücretli beşerli gruplar halinde Galatasaray Lisesine inmemizi, orada açıklamayı yapabileceğimizi söylediler. Bunu

kabul etmeyeceğimizi biliyorlardı. Yürümemize izin verseler bile, savcılık soruşturma açacakmış bu konuda. Açsın dedik biz de. Savcılığın soruşturma açabilmesi için de kimliklerimizi vermeliymişiz polislere. Elbette ki hiç bir isteklerini kabul etmeyecektik. Takviye kuvvet çağırıldılar. Bir saatin üzerinde bekledik orada bu inatlaşma ile. Ve bu bize, İstiklal Caddesi'nde o süre boyunca polisin bu baskıcı tutumunu protesto etme, Aysunumuzla ilgili ajitasyon ve propaganda yapma olanağı tanıdı. Orada bekletildiğimiz süre boyunca sürekli "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Devrimci Sanat Engellenemez", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları attık. Sürekli, Aysunumuz, onun Ekin Sanat Mücadelesini, 19 Aralık Katliamı ve Zindanlar Savaşını, Ölüm Orucu Eylemini anlattık etrafımızdaki sürekli değişen, durup bizi dinleyen, fotoğraflarımızı çeken kitleye.

Cehennem sıcaklarının olacağıın ilan edildiği günlerde öğle sıcakında, polis ablukasında andık Aysunumuzu. Tıpkı ölümsüzleştiği gün gibi. Bir saat geçtiğinde, eylemimiz amacına ulaşmıştı. İstiklal Caddesi'nde, tahminimizden daha uzun ve etkili bir eylem yapmış, propaganda ve ajitasyon yapmıştık. Aysunumuzun sesini duyurmuştuk yine bu sokaklarda. Şiirimizi de polis ablukasında okuduk. Etrafımızda biriken insanların alkışları, destekleri de eksik olmuyordu. Bu koşulda eylemimizin şeklini değiştirdik ve yeniden Rumeli Han'ın önüne yürüdük. Mücadele Birliği Platformu adına basın açıklaması okundu sloganlar eşliğinde. Daha sonra Aysunumuz için bestelenen "Gel Bahar Ol" parçasını söylemek üzere Emeğe Ezgi davet edildi. Emeğe Ezgi'den sonra, yapılan bu baskıyı protesto etmek için hep birlikte Çav Bella Marşı söylendi.

Anmamız, sloganlar ve alkışlarla 13.30 civarında sona erdi.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Gazi Ayışığı'nda Aysunumuzun Ayışığımızın Anması

Ölümü uğurlamak hayattan... Ki ekmek gibi kokar genç bir ömür açlığın küresel sofrasında. Koca bir gezegen boyu ekmeğin ölümcül mülkiyeti... Ve... Bir hapisane hücresi kadar açlığın ölümsüz toprağı... Bazen hayat hücre hücre başak taneleri olur bedenimizde deniz gibi... Her şey soluk soluğa o kadar ölesiyse işte...

"Ünlü mapushanelerinde Anadolu'nun

En çok Çukurovalılar mahpusdur" diyor Ahmed Arif

Çukurovalıydı Aysun yoldaşımız. Akdeniz insanının sıcaklığını, içtenliğini taşıyordu. Yoldaşımızın devrime olan bilimsel inanışını bilmeyen yoktur. Yüreğinde ve bilincinde devrim için biriktirdiği her şeyle, düşmana karşı her alanda savaşını yükseltti. Ve bu mücadeleden onurlu ve başı dik çıkan Ayışığımız oldu. 1999 Aralığında tutuklanan yoldaşımız, 19 Aralık Zindan Katliamından sora başlayan Ölüm Orucu eylemin ilk gönüllüsü oldu ve devletin her türlü psikolojik saldırısına ve 3 kez yapılan zorla müdahaleye rağmen; Leninist olmanın onurunu taşıyarak eyleminin 183. gününde ölümsüzleşerek

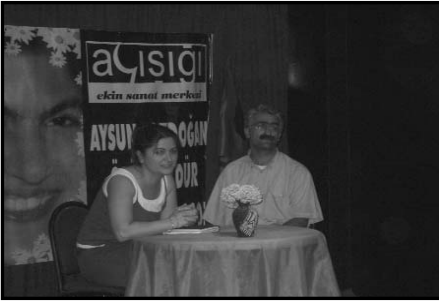
karanfillerimizin arasında yerini aldı.

Biz de Gazi Ayışığı Sanat Merkezi olarak Aysunumuzun sesini soluğunu Gazi emekçilerine taşıyabilmek için, onu anlatabilmek için bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinliğimiz, yapılan kısa bir konuşmanın ardından, saygı duruşu ile başladı. İlk olarak sözü Ayışığı Sanat Merkezi'nin yöneticisi olan ve onu çok yakından tanıyan Songül Yücel aldı. Ardından Vefa Serdar. Onlar, Aysunumuzun, yaptığı çalışmaları, özelliklerini, devrime olan inancını, işçi ve emekçilere taşıdılar. Etkinliğe katılanlar arasında, etkinlik saati sırasında yol yapımında çalışan ve izin aralar etkinliğe katılan işçiler de vardı.

Bu konuşmaların ardından, Tiyatro Grubu olarak hazırladığımız, "Ben Ulrike Mainhoff Bağırıyorum" adlı, zindan ve hücre koşullarını anlatan tiyatro gösterimini yaptık. Gelen herkes, oyundan çok etkilendiğini belirtti. Sonrasında verilen 10 dakika aranın hemen ardından, etkinliğimiz iki genç arkadaşımızın kendilerinin hazırladıkları, Aysun'u anlatan öykü ve şiirlerden oluşan dramatisasyon gösterimi ile son buldu. Ayışığımızın, Aysunumuzun adı adımızdır, kavgası kavgamızdır. Onun bize bıraktığı mirası, büyük bir onurla taşıyacağız. Proleter kültür ve devrimci sanatın yaygınlaşması ve sosyalizmi, yeni insanlığı yaratmak için tüm gücümüzle savaşaacağız.

**UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
KAVGA YAŞAMIN HER ALANINDA!
AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!**

Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

Aysun Bozdoğan Çukurova Topraklarında Anıldı

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde Kürt ve Türk emekçi sınıflarına yol gösteren baharımızı, Aysun'umuzu ölümsüzlüğünün 6. yılında Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde andık.

24 Haziran 2007 Pazar günü gerçekleştirdiğimiz anma etkinliğimiz saat 14.00'te Aysun Bozdoğan nezdinde ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu esnasında Aysun Bozdoğanın kendi sesinden "Tarihe Leninistçe ad koymak" şiirini dinledik.

Sonrasında sanat merkezi emekçisi bir arkadaşımız Çukurova topraklarının bağrında doğup yetişmiş olan baharımızın yaşamını ve mücadelesini anlatan bir konuşma yaptı. Daha sonra başka bir emekçi arkadaşımız sahneye çıkarak kısaca sanat merkezinden ve sanat anlayışımızdan bahsetti. Konuşmaların ardından Adana Ayışığı Şiir Grubu sahneyi alarak hazırladıkları dinletiyi bizlerle paylaştılar. Şiir dinletisinden sonra Mücadele Birliği adına Serkan Yılmaz sahneyi alarak 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleşen katliamın hangi koşul-

larda yaşandığını, 11 Eylül saldırılarıyla birlikte, emekçi halkları yönetememe krizi içerisindeki emperyalistlerin dünya emekçi halklarına karşı pervasızca bir savaşı geliştirdiğine değindikten sonra "Biz bu sürece Yeni Evre dedik, küresel iç savaş dedik. Dünyada yaşanan gelişmelere bakıldığında o zaman söylediklerimizin gerçekliği doğru bir şekilde yansıtığı şimdilerde çok daha iyi görülebiliyor" dedi. Uzun bir sürece yayılan ölüm orucu eylemi hakkında da "5 yıl gibi bir süreyi aşan ve 122 devrimcinin ölümsüzleştiği ölüm orucu eylemi dünyada eş benzeri görülmemiş bir

eylemdir. Aysunumuz da bu eylemde tereddütsüzce yerini almıştı ve bu eylemde ölümsüzleşti. Bu eylem sermaye iktidarına karşı savaşında işçi ve emekçi halklarımıza yol gösterici bir eylemdir aynı zamanda. İşçi ve emekçiler bilmelidirler ki devrim ve sosyalizm mücadelesinde Aysunlar gibi ölümü göze almadan asla zafer yüzü göremeyiz" diyerek sözlerini bitirdi. Daha sonra ise sahneye Denize Ezgi müzik grubu çıkarak Kürtçe ve Türkçe türkülerle ve marşlarıyla gelenleri coşturdular. Katılımcıların oldukça beğenisini toplayan dinletinin ardından Adana Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaşımız Aysun Bozdoğan'ın ölüm yıldönümü olan 26 Haziran Salı günü mezarı başında yapılacak olan anmaya herkesi davet etti. Ve böylece yeni etkinliklerde buluşmak üzere etkinliğimiz sona erdi.

Etkinlikten sonra ise etkinliğe katılan arkadaşlarla yaptığımız sohbetlerde etkinliğin çok güzel geçtiği görüşü herkesin ortak düşüncesi idi.

ADANA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

Olmam Gereken Yerdeyim

Acı, yoksulluk, ağıt, feryat, isyan, işsizlik, ezilmişlik... Hiçbiri-miz bu olguların yabancıları değiliz. Bir çoğumuzun yakınları öldürül-dü bu düzende. Acılarımız diz boyu, feryatlarımız ve acılarımız sus-mak bilmiyor. Bir çoğumuz yaşadıklarımızın asıl nedenini görmez-den gelerek tanrıya isyan ediyor. Kimilerimiz ise öteki dünyada yaşa-yacağını düşündüğü cennetin ona bu yaşananları unutturacağı düşün-cesiyle susuyor. Acaba yapmamız gereken ne olmalı? Ben hep bu so-runun cevabını aradım.

Babam işçi benim, annem bütün diğer kadınlarımız gibi ezilen-lerin ezileni; yani ev hanımı. Hayatın o hiçbir şeyi anlamadığımız pembe döneminden kurtulunca, ilk duyduğum babamın isyanıydı. Biz büyümüştük, para lazımdı. Ama yetmiyordu maaşı. Halbuki o güne kadar alınan şeker ya da oyuncuğun verdiği mutluluktan hayatım. Her şeyi yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Aslında çocukken çok güzel oyuncakları olan ve her istediği alınan arkadaşlarını görünce benim neden yok derdim ama bu düşünce oyun başladığı anda uçup giderdi. Şimdi ise bu uçurumu düşünmemi uçurup götürecek ne bir oyun ne de bir oyuncak vardı. Büyümüşüm tıpkı herkes gibi. İkinci duyduğum ses ise annemin isyanıydı. Parası yoktu, söz hakkı azdı ve iş yapmaya mahkumdu. Ayrıca toplumda da babamdan sonraydı ye-ri. "Doğuma gittiğimde hemşire, kız çocuğumuz oldu dediği zaman öyle üzülüm ki kızım" derdi annem. Neden diye sorduğumda "Ezi-leceksiniz, erkeğe bağlı bir hayat süreceksiniz, benim yaşadıklarımı yaşayacaksınız" derdi. Ve bunu hala da demekte. Annem için kurtu-luşumuz okumaktı. Acaba gerçekten okuyup yüksek yerlere gelen bayanlar kurtuluyor muydu ezilmişlikten? Yoksa annem gibi değil de farklı şekilde mi eziliyorlardı?

Dünyaya, topluma baktığımda bir zengin bir de fakir taraf vardı. Fakir tarafın yeri zenginlerden sonraydı ve bazen de yer hakkı bile yoktu. Yiyecek ekme bulamayıp açlıktan ölen insanların yanısıra sofrasında kuş sütünün eksik olmadığı insanlar vardı. Peki bunun se-bebi neydi? Benim babamın aldığı maaşın iki katını çocuğuna gün-lük harçlık olarak veren insanların var olduğu bu düzen nedendi?

Sonraları ülkemde farklı bir ayırım daha yapıldığını gördüm. Türk-Kürt ayırımı. Ben de bir Kürt'tüm ve bu yüzden de ezildiğimi fark ettim. Ama böyle bir ayırım nedendi? Türk'lere göre biz bu ülke-yi terk etmeliydik, Kürt'lere göre bize ait olanı geri almalıydık. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Komünizm olgusuyla tanıştım sonraları. Ama kulaktan dolma bir tanışıklıkta benimkisi. Komünizm iyi idi ve huzur getirirdi. Bildi-ğim buydu. Ve bir de bu düzende komünizmin ağza alınmasının bile yasak olduğunu öğrendim ve tuhafıydım. Neden iyi ve güzel olanı is-temek suçtu anlamıyordum. Komünizmi tanımak için birçok yola başvurdum. Birçok grupla tanıştım. Bana bu düzenin nedenini az çok anlattılar. Kendi okuduğum kitaplardan da bu iğrenç düzenin temeli-nin özel mülkiyete dayalı üretim olduğunu anladım. Ama bir sorun daha vardı. Anlamak yetmiyordu. Ne yapmalıydık? Şimdi sıra bunu araştırmaktaydı. Kimisine göre ulusal kurtuluş mücadelesi en iyisi-ydi. Ama ulusal kurtuluş bana sınıfsal kurtuluşu getirmezdi ki. Kürt çatısı altında zengin-fakir olgusu sürecekte ulusal kurtuluş gerçek bir kurtuluş olamazdı. Ayrıca ben tek bir irkin savaşını vermek istemi-yordum. İnsanlık savaşı verilmeliydi. Çünkü Kürt ezilmişliği bu iğ-renç düzenin sonuçlarından biriydi. Önemli olan bu sonuçları doğu-rana karşı savaştı. Ben bir Kürt olarak bu iğrenç düzenin bana doğur-duğu tek bir sonuçla savaşmamalıydım. Kimilerine göre ise bu iğrenç sistemle savaşılmalıydı tabi ama Kürt'lerin ezilmişliği bu savaşın dı-şındaydı. Onlara göre Kürt sorunu bu düzenin bir sonucu değildi. Bu beni çok kızdırmıştı. Çünkü bu fetihçi kapitalist düzendi Kürt'lerin toprağını alan ve yıllar boyu onların üstünde baskı kuran. Bu çözüm

yolları benim istediğim çözüm yolları değildi ve olamazdı.

Bir gün diğerlerine hiç benzemeyen bir grupla karşılaştım. On-lar da tıpkı diğerleri gibi bu düzenin iğrenç ve yıkılması gereken bir düzen olduğunu biliyorlardı. Ama ne yapılmalı konusunda diğerleri-ne hiç benzemiyorlardı. Onlara göre bu düzenin tüm sonuçlarını göz önünde bulundurmalyız ve bu sonuçları oluşturan bu iğrenç düzeni ortadan kaldırmalyız. İşte buydu olması gereken. Tek bir sonuçla sa-vaşmakla ya da bazı sonuçları görmezden gelmekle elde edilemezdi istenilen.

Onlarla yani leninistlerle tanıştıktan sonra ne mi oldu? Bu iğrenç katil düzene karşı kendimi hiç olmadığı kadar güçlü hissediyorum. Çünkü Kürt ezilmişliğini, sınıf ayrımını, köleliğini de içinde barındı-ran bu düzeni yıkmak yolunda olmam gereken yerdeyim. Leninistle-ri yanındayım. Babamın, annemin, kendimin, insanlığın kurtuluşu safındayım. Çocuklarımız büyüyünce bizler gibi iğrenç bir düzende kendini bulmayacaklar, bulmamalılar. Başarı ve zafer yakın; yeter ki bu iğrenç düzeni kavrayalım ve bu iğrenç düzenle savaşalım, yolu-muzu doğru seçelim.

Tüm leninistlere selam olsun. Varlığınız gelecek güzel günlerin umut ışığıdır.

Yaşasın Türk - Kürt Halklarının Mücadele Birliği

Sivas'tan Bir Mücadele Birliği okuru

"BU DÜZENBAZLAR DÜZENİNE OY YOK"

Bizler, Gazi Mahallesi'nde Mücadele Birliği Platformu olarak, Plastik işçisi Hüseyin abiyle bir röportaj gerçekleştirdik. Kendisine 3 soru sorduk.

Mücadele Birliği Platformu: Merhaba bize kendinizden biraz bahseder misiniz?

Plastik İşçisi Hüseyin: Ben fakir bir ailenin çocuğuyum. Orman köyünde doğduk, büyüdük, ortaokuldayken İstanbul'a geldik. O geldiğim günden bugüne, hala işçiyim. Şu anda da 40 yaşında, 3 çocuk babasıyım. Çalıştığım süre içerisinde, bir gün bile rahat bir ya-şamamız olmadı. Borç, harç alarak bugüne kadar getirebildik. Şu an-da plastik fabrikasında işçiyim, 700 ytl maaş alıyorum. Fakat bu pa-ara aileme kesinlikle yetmiyor. Ay sonunu nasıl getirdiğimi bilmiyo-rum.

Mücadele Birliği Platformu: Genel olarak içinde olduğumuz bu süreci, bir işçi olarak nasıl değerlendiriyorsunuz?

Plastik İşçisi Hüseyin: İçinde olduğumuz süreç, her geçen gün daha kötüye gidiyor. Patronlar bize maaş değil, ölmememiz için, ya-rın tekrar işe geri gelebilmemiz için para veriyorlar, bizi insan ola-rak bile görmüyorlar, bir makina gibi görüyorlar. Yaşama hakkı bir azınlığa ait bizim yaşama hakkımız bile yok.

Bu devletin askeri polisi de o azınlığın bekçisidir. Sıradan bir ey-lem bile yaptığımızda fabrikaya hemen polis geliyor, "eylem yap-mak bile suç". Fakat patron bizi kapı dışarı attığında, maaşımızı ver-medığında bu polisler gelmiyor. Genel olarak bu süreci de şöyle de-ğerlendiriyorum. Türkiye Amerika'nın emrinde ve kendi çıkarları i-çin bu katliamları yapıyor, çocukları öldürüyor ve savaşa kendi menfaatleri için giriyor. Bu anlamda da bizi ne zaman öldürecekler, bizim çocuklarımıza ne zaman sıra gelecek bunun endişesi içindeyiz

Mücadele Birliği Platformu: Önümüzde 22 Temmuz'da yapı-lacak seçimler var, bu konuda neler düşünüyorsunuz ?

Plastik İşçisi Hüseyin: Seçimler için şöyle söyleyebilirim. Şim-diye kadar yapılan "herkese iki anahtar"dan tut "iki sene daha ke-mer sıkalım refaha ereceğiz"e kadar tüm vaatler bizleri aldatmak i-çindir. "Sol" adı altında da yıllarca bizleri kandırdılar. Şimdi ise CHP'nin MHP'den aslında bir farkı olmadığını anlamış durumda-yım. Şu ortamda bu düzene bu parlamentoya oy vermek istemiyo-rum. Onların bu işbirlikçiliğine ve katliamlarına da ortak olmak iste-miyorum. İnsanlar tv dizilerinden başlarını kaldırsınlar, bu yoksullu-ğu ve cehaleti niye çektiklerini anlasınlar, bu düzenbazlar düzenine katılmasınlar ve oy vermesinler.

Mücadele Birliği Platformu: Bizimle bu röportajı yaptığınız i-

“Yoldaşlar Adeta Kuş Olup Kızıl Meydan’ı Fethetmişlerdi”

Merhaba, ben İstanbul’da tekstilde çalışan bir işçiyim. Takvim sayfalarında 1 Mayıs yaklaştıkça, 1 Mayıs nasıl olacak, nerede, ne biçimde yapılacak diye düşünmeye başladık. Mücadele Birliği’nin Taksim Meydan, yani Kızıl Meydan politikasını bildiğim için, daha haftalar önceden İkitelli’deki arkadaşlara yardım etmeye başladım. Günlerce halkla birebir konuşmalar yaptık, 1 Mayıs Taksim politikası hakkında çıkan bildirileri iş çıkışlarında köprüler, evler, posta kutuları vb aklımıza gelen bütün yollardan insanlara ulaştırmaya çalıştık.

Ve tarihler 26 Nisan’ı gösterirken, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak, saat 12.00’de, “1 Mayıs Alanı Taksim’dir”, “1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’na” diyen bir basın açıklaması yapacaktık. Ama devlet, “Taksim yasaklı bir meydandır” diyerek müdahale etmek istedi. Biz de bu yaptığımızın demokratik hakkımız olduğunu anlattık. Pankartımızı açtık ve basın metnini okurken pankarta müdahale ettiler. Biz de aynı dille, “pankartımızı alamazsınız” dedik. Etrafımız devlet güçlerince çevriliydi ve insanların izlemesine engel oluyorlardı. Halktan da destek gelmeye başladı. İzleyicilerden biri, “Sizi destekliyorum, alkışlıyorum, bu alan topçulara, popçulara, polis mitinglerine açık, sadece işçi sınıfına kapalı. Sizi her zaman destekliyorum ve ben de sizinle 1 Mayıs’ta burada, Kızıl Meydan’da olacağım” dedi ve sermayenin paralı itleri tarafından gözetim altına alınmaya çalışıldı. Biz de, gözetim altına almaya çalıştıkları arkadaşları itlerin elinden almak için müdahale ettik. Polisler orada hepimizi darp ederek otobüslere bindirdiler ve savaş orada da sürdü. 10-15 dakika boyunca darp edildik. Bir gün boyunca karakolda bekletildik. Ama çalışmalarımız orada da sürdü. Gözetim altına alınmış olan insanlarla sürekli sohbet ettik, o gece yaklaşık 23 kişi alınmıştı. Sabah saat 10.00 civarı herkesi savcılığa çıkarmak için polis araçlarına bindirdiler ve en sona bizi bıraktılar. Eşyalarımızı bize verirken birisi bize küfür etti, buna karşılık, biz de sert çıktık. “Siz kimsiniz” diye tartışmaya başladık. Buna önceden hazırladıkları bizi en sona bırakmalarından belliydi ve ellerimiz kelepçeli yüzümüze biber gazı sıktılar. 40-45 dakika kadar orada öldürüsiye darp edildik; ama hepimizin bir diğerini korumak için üzerine kapanması, yoldaşça sahiplenişimiz görülmeğe değerdi; arkadaşların bazılarını belinden ve kolundan, ben de bacaklarımı ve kafamdan yaralandım. Sonunda çıkarıldığımız savcılık bizi serbest bıraktı. Böylelikle iki günlük çalışmalarımızı engellediler. Ama biz arkadaşlarla, i-çimizdeki kinle ve bilincimizle 1 Mayıs için çalışmalarımızı daha da hızlandırarak sürdürdük. Ve 1 Mayıs Alanını nasıl zaptederiz diye araştırmaya başladık, planlar yaptık.

1 Mayıs günü sabah erkenden Beşik-

zırladık. Bir arkadaşımın birlikte elimizde 3 metrelik pankart borularıyla İkitelli’den yola çıktık. Elimizdeki boruları gören otobüsler bizi almıyorlardı, başımız belaya girer diye bahaneler öne sürüyordu. Mecidiyeköy’e ulaşmayı başardığımızda, oradaki otobüsler de bizi almadılar. Beşiktaş’a doğru yürümeye başladık. Uzun bir yürüyüşten sonra önceden kararlaştırdığımız yerde bazı arkadaşlarla buluştuk. Her taraf tutulmuş olduğu için Anadolu yakasından gelecek arkadaşlar gecikeceklerini haber verdiler. Hemen gelen arkadaşlarla bir araya gelerek iki kol halinde toplanma yeri olan Dolmabahçe’ye doğru yola çıktık. İki ayrı yol üzerinden gidiyorduk. Biz, 5-6 kişi yürürken, sivil polisler ellerinde kızıl bayraklar taşıyan arkadaşları farkettiler ve hemen gözetim altına almaya çalıştılar. Yanımdaki arkadaşla birlikte müdahale etmek istedik ama elimizdeki malzemeleri alana götürmek zorundaydık. O sırada bizi de farkettiler ve bizi de gözetim altına alacaklarını anladık ve elimizdeki malzemeleri bir yere zulalayarak Taksim’e doğru yürümeye devam ettik. Her cadde ve her sokak, 100-200 kadar çevik kuvvet polisi tarafından tutulmuş olduğu için Taksim’e yaklaşık 2 saatte ulaşabildik. Biz oraya ulaşmadan 5 dakika kadar önce, 400-500 kişilik bir grup Meydan’da slogan atmışlar, oturma eylemi yapmışlar, polis müdahalesi olmuş, her taraf biber gazı dolmuştu. Biz oraya geldiğimizde kitle dağıtılmıştı. Ve hemen diğer arkadaşlarla buluşma yeri arıyorduk, yavaş yavaş toplanmaya başladık. 7-8 kişilik bir grup halinde İstiklal Caddesi’nde buluştuk ve hemen slogan atmaya başladık. Etrafımızdaki 1.500-2.000 kişiyle birlikte hep bir ağızdan “İşte Taksim İşte 1 Mayıs” sloganı atmaya başladık. 10 dakika boyunca polisler gelmediler ve sonra panzerlerle gelmeye başladılar. Her taraftan gaz bombası, biber gazı yağıyordu üzerimize. Kitle, ara sokaklara dağıldığında, Tarlabası’nda çıkan çatışmalara destek

taş’ta buluşacaktık. Ama orasının tutulduğunu öğrendik ve hemen yeni bir plan ha-

zırladık. Bir arkadaşımın birlikte elimizde 3 metrelik pankart borularıyla İkitelli’den yola çıktık. Elimizdeki boruları gören otobüsler bizi almıyorlardı, başımız belaya girer diye bahaneler öne sürüyordu. Mecidiyeköy’e ulaşmayı başardığımızda, oradaki otobüsler de bizi almadılar. Beşiktaş’a doğru yürümeye başladık. Uzun bir yürüyüşten sonra önceden kararlaştırdığımız yerde bazı arkadaşlarla buluştuk. Her taraf tutulmuş olduğu için Anadolu yakasından gelecek arkadaşlar gecikeceklerini haber verdiler. Hemen gelen arkadaşlarla bir araya gelerek iki kol halinde toplanma yeri olan Dolmabahçe’ye doğru yola çıktık. İki ayrı yol üzerinden gidiyorduk. Biz, 5-6 kişi yürürken, sivil polisler ellerinde kızıl bayraklar taşıyan arkadaşları farkettiler ve hemen gözetim altına almaya çalıştılar. Yanımdaki arkadaşla birlikte müdahale etmek istedik ama elimizdeki malzemeleri alana götürmek zorundaydık. O sırada bizi de farkettiler ve bizi de gözetim altına alacaklarını anladık ve elimizdeki malzemeleri bir yere zulalayarak Taksim’e doğru yürümeye devam ettik. Her cadde ve her sokak, 100-200 kadar çevik kuvvet polisi tarafından tutulmuş olduğu için Taksim’e yaklaşık 2 saatte ulaşabildik. Biz oraya ulaşmadan 5 dakika kadar önce, 400-500 kişilik bir grup Meydan’da slogan atmışlar, oturma eylemi yapmışlar, polis müdahalesi olmuş, her taraf biber gazı dolmuştu. Biz oraya geldiğimizde kitle dağıtılmıştı. Ve hemen diğer arkadaşlarla buluşma yeri arıyorduk, yavaş yavaş toplanmaya başladık. 7-8 kişilik bir grup halinde İstiklal Caddesi’nde buluştuk ve hemen slogan atmaya başladık. Etrafımızdaki 1.500-2.000 kişiyle birlikte hep bir ağızdan “İşte Taksim İşte 1 Mayıs” sloganı atmaya başladık. 10 dakika boyunca polisler gelmediler ve sonra panzerlerle gelmeye başladılar. Her taraftan gaz bombası, biber gazı yağıyordu üzerimize. Kitle, ara sokaklara dağıldığında, Tarlabası’nda çıkan çatışmalara destek

vermeye başladık. Ve polisi geri püskürttük. Yorulmuştuk, 10 dakika dinlendikten sonra Taksim Meydanı’nı yeniden zorlamak için karar aldık. Taksim’e çıkarken yola pusu kuran polis, üstümüze taş atmaya başladı, sanırım bombaları bitmişti. Şimdi eşit durumdaydık ve hemen başlayarak üstlerine doğru koştuk. Kaçtılar. Polis otolarıyla önümüzden geçerken de taşladık ve 3 araç kullanılamaz hale geldi. Artık yaklaşmaya korkmaya başlamışlardı. Yaralanan bir arkadaşımızı hemen hastaneye göndermek istedik, ama kabul etmedi. Onun o halde “Taksim’e yürüyelim” demesi herkesi cesaretlendirmişti. Hemen, hızlı bir şekilde Meydan’a yürümeye başladık. Her yerden meydana girişi zorladık.

Ve saatler ilerledikçe, insanlar yorulmaya başladılar. Orada tanıştığımız insanlar yavaş yavaş kopmaya başladılar. Bize, “siz ne yapacaksınız” dediğinde, “tarih hala 1 Mayıs” dedik ve onları da saat 16.00’da Meydan’da yapacağımız eyleme davet ettik ve oradan ayrıldık.

10 dakika sonra yoldaşlar adeta kuş olup Kızıl Meydan’ı fethetmişlerdi.

Biz o meydana birçok kez çıktık, ama ilk kez, Leninistler dışında işçi sınıfı da oradaydı. Yani devrimci politikanın ete, kemiğe büründüğü gündü. İşçiler, devrimci politika için dövüşmüşlerdi.

Şimdi bir kez daha Taksim Kızıldır, 1 Mayıs Alanı Taksim’dir diyoruz, “2008’de tekrar işçi sınıfı ile birlikte Taksim’i fethetmeye” diyerek, mücadele dolu bir 2008 diliyoruz.

İstanbul’dan bir Tekstil İşçisi

2008’DE DE TAKSİM’DE

1 Mayıs, işçilerin, emekçilerin bayramı. Ama faşist devlet, 77 yılında yaptığı katliam ile 1 mayısı bizlere bir yas günü olarak bırakmak istedi. Ama biz devrim için özgürlük için savaşmak için varız. Çünkü karşımızda tamamıyla kokuşmuş büyük bir leş var. Ancak parçalayıp atılarak dindirilebilir kokusu. 1977 yılında katledilen işçi emekçi kardeşlerimizin kanının aktığı yere, Taksim’e çıkmak devrime ve özgürleşme mücadelesine bağlılığın, cesaretin bir kanıtıdır. Faşist devletin tüm uyarılarına ve yapacaklarını önceden söylemesine rağmen, proleter sınıfın bilincindeki devrim ateşini söndüremedi ve büyük bir halk kitlesi çatışmalar kavgalar ve bir sürü zulüm ve hakarete karşı yinede yılmadan dövüşmeye savaşmaya katıldı... Dün Taksim için savaşan işçi ve emekçiler, yarın daha kitlesel olarak Taksim için savaşacaklar. Bunu günümüz sınıf savaşımı ve Kürdistan’daki baskılardan da anlamak mümkün.

Taksim’e çıkmak, işçi sınıfının kanının döküldüğü yere çatışarak çıkmak, devrimin gücünün bir göstergesidir. Kadıköy’e gitmek ise, sadece devrime sırt dönmekten başka bir şey değildir.

Çünkü 1 Mayıs günü proletaryanın savaş alanı Taksim Meydanı’dır. Eğer yüreğin (cesaretin) varsa oradasın. Eğer yüreğin cesaretin yoksa, o zaman katledilen işçi ve emekçi yoldaşlarımızı düşünmeden Kadıköy’e gidersin.

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Sömürsüz sınıfsız haksızlığın olmadığı bir yaşam, özgür olduğumuz bir yaşam bize ne gökten incek ne de sistemin partilerinden. Gerçek zafer, ancak her şeyi göze alan işçi ve emekçi sınıfların inatçı mücadelesiyle kazanılacak.

Kemalpaşa’dan Genç Bir Mücadele Birliği Okuru

15 - 16 HAZİRANIN YILDÖNÜMÜNDE ANTEP GEB'DEN ETKİNLİK

Yıl 1970. Tarih 15 Haziran. Türkiye işçi sınıfının o güne kadarki en büyük baş kaldırışı. Ankara asfaltı üzerindeki OTOSAN fabrikasında çalışan 2 bin 700 işçi başlattı eylemi ve İstanbul-İzmit sokakları elleri nasırlı işçilerle doldu taştı.

16 Haziran'da İstanbul'da bir araya gel-

meye çalıştılar ama tekeli sermayenin devleti onlara barikatlar kurarak, engeller çıkartarak durdurmaya çalıştı. Askeri, polisi işçilerin birleşmemesi için ellerinden geleni yaptılar ama şunu unuttular: Artık işçi sınıfı uyumuyordu; kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkmış kendileri için bir sınıf olmuşlardı. 16 Haziran'da DİSK yöneticilerinin eylemleri durdurma çabaları karşısında işçi sınıfı daha ileriye gitmedi. Halbuki eylemler, işçilerin haklarını gasp eden ve DİSK'in örgütlenmesinin önüne geçen yasaya karşı başlamıştı. Tekeli sermayenin engelleyemediği, durduramadığı eylemleri sermaye sahipleriyle uzlaşmaya çalışan ve başarılı olan DİSK yapmıştı. Yaklaşık 150 bin işçiyi daha ileri gitmemeleri için durdurmuştu.

Bu büyük ayaklanış işçi sınıfının bilincinde bir sıçrama yaratmış ve tüm ezilen halklara, emekçilere devrimin öncülüğünü işçi sınıfının yapabileceğini göstermiştir. Bu büyük ayaklanış 37 yıl sonra Antep işçi ve emekçilerine anlatmak için Antep Genç Emekçiler Birliği'nde bir etkinlik yapıldı.

1970, 15-16 Haziran ayaklanmasında ölümsüzleşen üç işçi sınıfı kardeşimiz şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm yoldaşlar için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinlik 15-16 Haziran ayaklanmasını anlatan sinevizyon gösterimiyle devam etti. Sinevizyon gösteriminden sonra Genç Emekçiler Birliği çalışanlarından matbaa işçisi bir arkadaşımızı 15-16 Haziran'ın nasıl başladığını olayların nasıl geliştiğini işçi sınıfına neler öğrettiğini anlattı ve yeni 15-16 Haziran'lar yaratmak için herkesi örgütlenmeye ve ileri atılmaya davet etti. Daha sonra işçi emeklisi yoldaşımız İmam ÖZHARAT 15-16 Haziran'ı oluşturan koşullardan, daha önceki mücadelelerden, ayaklanmadan sonra gelişen işçi eylemlerinden, günümüzde aynı sorunları yaşadığımızdan bahsederek "şimdi kapılarımızı çalıp bizden oy istiyorlar. Çünkü daha çok sömürüp daha çok aç bırakacaklar, daha çok saldıracaklar" diyerek yaklaşan seçimlere de değindi ve herkesi sandık başına gitmemeye, seçimleri boykot ederek devrimci mücadeleyi yükseltmeye çağırdı. Daha sonra etkinliğe Ayışığı Sanat Merkezi şiir grubunun şiirleriyle devam edildi. Şiir grubundan sonra sahneyi grevlerde, eylemlerde işçi sınıfının ve ezilen halkların yanında gördüğümüz Grup Denize Ezgi aldı. Kendi ürettikleri olan şarkılarla ve diğer türkü ve marşlarla, konuşmalarıyla kitleye daha bir coşku kattı. 17 Haziran Pazar günü saat 14:30 da başlayan etkinlik 16:00 sıralarında bitti. Etkinliğe gelen insanlarla yapılan sohbetlerde etkinliğin ve konuşmaların beğenildiği anlaşılıyordu.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Antep Genç Emekçiler Birliği

ESKİŞEHİR' DE NAZIM HİKMET ANMASI

3 Haziran 1963 yılında Moskova'da ölen, Devrim tarihimizde önemli bir yere sahip, devrimci sanatın dünyaca ünlü şairlerinden Nazım Hikmet, hala mezar tartışmalarının geçtiği, 44. yılında, Dünyanın, Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde anıldı.

Biz de Eskişehir Mücadele Birliği olarak, 3 Haziran günü, Devrimci Sanatçımız, Nazım Hikmet anısına piknik düzenledik. Gültepe Mahallesi Cemevi önünden, bindiğimiz araçla, Musaözü Mesire yerine harekete geçtik. Piknik alanına geldiğimizde, uygun bir yere yerleşip, hep beraber hazırladığımız kahvaltımızı yaptık.

Büyük insanlığın ve devrimci sanatın, dünyaca sahiplenilen Nazım Hikmet'imizi anma programımıza, bu etkinliği yapmamızın temel nedenini anlatarak başladık. Çünkü bir gün öncesinden, Deniz, Hüseyin, Yusuf yoldaşlarımızın ve diğer Devrim Savaşçılarımızın verdiği savaşımın içini boşaltmak için, oportünist ve reformist çevrelerin, gene, Nazım Hikmet adına olduğu söylenen ve Seyitgazi İlçesi Doğançayır Beldesinde her yıl düzenli olarak gerçekleşen Nazım Hikmet etkinliklerinde olduğu gibi, Devrim Savaşçılarımızı ve Devrimci Sanatçılarımızı sahiplenmeyi sürdürmek için hazırladığımız, "Komünist Şair Nazım Hikmet Ölümsüzdür" pankartımızı asmamıza engel olmaya çalışan, Doğançayır Belediyesi yetkilileriyle yaşanan arbede sonunda, Jandarma tarafından gözaltına alınan Devrimci Öğrenci Birliğinden (DÖB) arkadaşlarımız, bu tutumlarıyla, her alanı politikleştirmek ve Nazım Hikmeti sahiplenmenin örneğini buradaki tutum ve davranışlarıyla da göstermişlerdir.

Aslında, oportünist ve reformistlerin, Devrimci savaşçılarımız Deniz, Hüseyin, Yusuf yoldaşlarımızın adına, sahip çıkıyormuş gibi görünerek onları sahiplenmek adına düzenlediklerini söyledikleri bu etkinliklerle, onları öldürmeye çalıştıklarını, Devrimci Sanatçımız Nazım Hikmet için de "Aşk Adamı", "Vatansever Şair" diyerek onu mezara gömmeye çalıştıklarını söyledik sonrasında. Nazım Hikmet'imizi daima sahipleneceğimizi, onu ve onun gibi komünist sanatçıları yaşatmak için onlar gibi savaşmamız gerektiğini söyledikten sonra, bir arkadaşımız Nazım Hikmet'in hayatını anlattı. Nazım Hikmet şiirlerinden örnekler verildi ve müzik programımıza geçip, türkülerimizi, marşlarımızı okuduk.

Yemek yedikten sonra, Piknik alanına gelen insanların müzik etkinliğimize katılmalarıyla beraber hep beraber türkülerimizi ve marşlarımızı söyleyip, etkinliğimizi sonlandırdık ve aracımıza binip, gelenlerin yüzlerinden okunan mutluluklarıyla, bu etkinliğin tekrar yapılması istekleriyle, piknik alanından ayrıldık.

**KOMÜNİST ŞAİR NAZIM HİKMET
ÖLÜMSÜZDÜR!
ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ**

GAZİ DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ (DİK)'TEN EYLEM

15-16 Haziran büyük işçi eylemlerin yıldönümünde 16 Haziran Cumartesi günü saat 19.30'da Gazi Mahallesi Dörtüol'da Devrimci İşçi Komiteleri tarafından bir basın açıklaması yapıldı. DİK adına yapılan açıklamada; 15-16 Haziran 1970 yılında devletin saldırılarının işçi sınıfına ve onun örgütlü gücüne dönük olduğu, işçi sınıfının bu saldırılara yanıtının ise iki gün boyunca İstanbul sokaklarının zaptetmek olduğu, bir çok yerde işçilerle devlet arasında çatışmaların çıktığı belirtilmiştir. Açıklamada ayrıca; 22 Temmuz'da yapılacak olan genel seçimlere değinilmiş ve işçi ve emekçilerin bu seçimi boykot etmesi çağrısında bulunulmuştur.

Yapılan basın açıklamasının ardından üzerinde "15-16 Haziran Ruhuyla Halk İktidarını Kurmak İçin Savaşalım-Devrimci İşçi Komiteleri" yazılı pankart açıklamanın yapıldığı alana asılmıştır. Basın açıklaması atılan sloganlar ve yapılan ajitasyonlarla son bulmuştur.

Gazi Mahallesi Devrimci İşçi Komiteleri

Yenidoğan'da Faşist Odakları Dağıtacağız!

Merhaba Mücadele Birliği okurları;

29 Haziran 2007 tarihinde saat 24:00 sularında, Sarıgazi'de bir tanıdığımızın kasetini tanıtmak için yaptığı konserdedik. Bizler konserde zafer işareti yapıyorduk ve bir grup faşist elleriyle kurt işareti yapmaya başladılar. Bizler de orada bulunan konser dinleyicileriyle birlikte buna müdahale ettik. Neye uğradığımızı şaşırın faşistler, şaka yaptıklarımızı söyleyerek özür dilediler. Bizler, bunun şaka olmadığını ve bilinçli bir şekilde yaptıklarını biliyorduk; bu grubu hep birlikte konser alanından dışarı attık.

Aileler, bizlerin onlara iyi bir ders vermemize engel oldu ve sonradan bizler, Yenidoğan'da gençler olarak tekrar bir araya geldik. Yenidoğan'da asılı AKP ve MHP'nin pankartlarını indirdik, yaktık. Sonrasında "Sivas Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganlarını attık. Eylemimiz sırasında insanlar dışarı ve camlara çıkıp alkışladılar. Destekleriyle yanımızda olduklarını gösterdiler. Alkışlarla eylemimiz sona erdi.

Yenidoğan'dan Mücadele Birliği Okurları

GAZİ'DE DÖB PİKNIĞI

23 Haziran günü DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) olarak Gazi Mahallesi'nde bir piknik düzenledik.

İlk olarak, pikniğe gelecek lisesi ve üniversiteli dostlarımızla sabah saatlerinde Gazi Ayışığı Sanat Merkezi önünde buluştuk. Tüm arkadaşlarımızın

gelmesiyle, daha önce ayarladığımız araca binerek pikniği yapacağımız Gazi Barajı'na gittik. Gider gitmez ilk olarak, piknik yapacağımız alanı hep birlikte temizledik ve daha sonra yine aramızda bir iş bölümü yaparak yiyecekleri hazırlamaya başladık. Kimimiz sofrayı seriyordu, kimimiz yiyecekleri hazırlıyordu, kimimiz de yaptığı müzikle coşkumuza coşku katıyordu. Çoğumuzun birbirini ilk defa görmesine rağmen aramızda hemen sıcak bir ilişki sağlanmıştı sanki kırk yıllık dostluk hepimiz. Aramızda paylaşımcılık ve yardımlaşma en ön plana çıkan unsurdur. Bu bir anlamda yoldaşlaşmanın da getirdiği bir şeydi.

Yapacağımız ilk hazırlıklar bitince yine iş bölümü yaptık ve bir bölümümüz yenecek yemekleri hazırlarken ve mangalla uğraşırken bir kısmımız da güneşin sofrasını donattık. Daha sonra yemeğin hazır olmasıyla hep birlikte yemeğimizi yedik. Yemekten sonra aramızda bulunan Grup Emmeğe Ezgi bizleri söyledikleri şarkılarla coşturdu; bizler de şarkılara hep bir ağızdan eşlik ettik. Aramızda saz ve gitar çalabilen başka arkadaşlarımız da vardı; onlarda maharetlerini bizlerle sınırsızca paylaştılar. Eğlenceli ve coşkulu bir müzik paylaşımından sonra hep birlikte tekrar voleybol oynadık.

Böylesine bir hareketlilikten sonra birbirimizi daha yakından

tanınmak için düşüncelerimizi paylaşmamız gerekiyordu. Bizler de öyle yaptık. Gölge ve serin bir yere geçerek sohbet etmeye başladık. Yaptığımız sohbette kapitalizmin insanların hayallerini nasıl sınırladığını ve gençleri geleceksizleştirdiğini, geleceğinden bir umudu olmayan gençleri nelere sürüklediğini ve bunların çözüm yollarını tartıştık. Sonuç olarak sohbetimizin sonunda gençlerin geleceği konusunda artık sorumluluk sahibi olması gerektiği ve politikaya ve politik mücadeleye aktif katılımı ve örgütlenmesi gerektiği üzerinde durduk. Sınıflı toplumlarda taraf olunmadığını iddia etmenin egemen sınıfın iktidarını dolaylı yoldan desteklemek olduğu ve nihayetinde insanlığın kurtuluşunun işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşundan geçtiğini ve öğrenci gençliğin mücadelesinin işçi sınıfının kurtuluşundan ayrı olmadığı konusunda hemfikir olduk. Oldukça yararlı geçen sohbetimizin ardından tekrar hep birlikte şarkı söyledik.

Oldukça güzel geçen saatlerin ardından artık pikniği sonlandırma vakti gelmişti. Çevremizi hep beraber temizledikten sonra geldiğimiz araçla tekrar geri döndük. Geri dönerken herkesin yüzünde sevinç ve paylaşımın verdiği bir huzur ve mutluluk vardı. Belki de herkesin aklından Johann Stock'un sözleri geçiyordu: "Düşünmeyi ve hissetmeyi bilen bir insanın yaşamında hiçbir şey boş değildir". Aracın içerisinde bu söylediğimiz türkülere, şarkılara da yansıyor: VENCEREMOS

**YAŞASIN DEVRİMCİ
ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!**

**DÖB
(Devrimci Öğrenci Birliği)**

EVLERİ BAŞLARINA YIKILAN AYAZMA HALKI EYLEMDE

Yıllardır evleri başlarına yıkılan ve bir çoğu sokakta kalan Ayazma halkı dün öğlen saatlerinde İstiklal Caddesi'nden yürüyüş yaparak Taksim Meydanı'ndaki Tramvay durağına gelip orada basın açıklaması yaptılar.

24 Haziran saat 12.00'da yapılan basın açıklamasında Ayazmalılar; belediyenin kentsel dönüşüm projesi kapsamında evlerini yıktığını, şu an bir çok ailenin sokakta kaldığını, karton yada çadırdan yapılmış evlerde yaşamaya çalıştığını aktardılar. Ayazmalılar belediye başkanı Aziz Yeniay'ın kendilerine verdiği sözü tutmadığını ve çok uzun bir süredir mağdur durumda olduklarını söylediler. Bu güne kadar yıkımlara karşı mücadele ettiklerini bundan sonra da mücadelelerinin süreceğini kaydettiler. Bilindiği gibi Ayazmalılar daha öncede yıkımlara karşı Leninistlerle birlikte eylem örgütlemiş, yıkım ekiplerine karşı yollara barikatlar kurmuş, polis ekipleriyle çatışmış ve gözaltılar yaşanmıştı. Yıkımlar devam ederken 8 Mart sürecinde Ayazmalı kadınlar ve eşleri Emekçi Kadınlar (EKA)'nın düzenlediği yürüyüşe ve basın açıklamasına katılmış seslerini duyurmuşlardı. Mücadele Birliği Platformu Ayazmalıları dün olduğu gibi bu gün de yalnız bırakmamış basın açıklamasını öncesinde ve eylem anında desteklemiştir.

**EVLERİMİZİ YIKAN SERMAYENİN
İKTİDARINI YIKACAĞIZ!**

SALDIRILARA KARŞI SERHILDAN

Merhaba ben bir Kürt anasıyım. Geçenlerde haberlerde izlediğim yürekleri kahreden bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Sakarya'da Ahmet Kaya tişörtü giyen ve Özgür Gündem gazetesi okuyan inşaat işçisi üç Kürdistanlı genç, milliyetçi-faşist bir grup tarafından öldüresiye dövüldü. Kürt halkı ve özellikle gerilla anaları bu linçlere, saldırılara, Kürdistan'daki operasyonlara karşı barış talepleriyle gitmemelidir. Çünkü kendimize, dağda, tank tüfek şehirde de linç girişimleriyle dönüyor bu talepler. On yıllarca asılıp kesildik, kimyasal silahlarla katledildik, yok sayıldık. En kötü işlerde çalıştık, en kötü yerlerde yaşadık. Bu kadar aşağılanmaya eziyete ve yoksulluğa karşı Kürt halkı ayaklanmalıdır.

Kadifekale'den Kürt Bir Ana

BEYOĞLU'NDA İŞKENCE VAR!

26 Haziran günü, 1997 tarihinde, Birleşmiş Milletler tarafından "İşkenceye Karşı Mücadele ve İşkence Görenlerle Dayanışma Günü" ilan edilmişti. İHD İstanbul Şubesi de, sistematik hale gelmiş olan işkenceyi teşhir ve protesto için, 29 Haziran günü "Beyoğlu'nda İşkence Var" konulu bir basın açıklaması düzenledi.

İHD, bu açıklama için, devlet tarafından işkence gördüğü için şikayetçi olanların, başvuru yapanların çokluğundan dolayı, sembolik olarak son altı ay içinde Beyoğlu ilçesinde şubelerine yapılan başvuruları seçmişti.

Çeşitli olay ve eylemlerden dolayı gözaltına alınarak ya da olay yerinde polis tarafından darp edilen 22 kişinin açıklamalarına yer verilen basın açıklamasında, açıklamada adı geçen İHD MYK üyesi Doğan Genç, İktelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği emekçisi A.Rojda Şendur, Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Vefa Serdar ve Mücadele Birliği dergisi muhabiri Özlem Oral hazır bulundu. Açıklamada

"Beyoğlu'nda asayiş olaylarındaki artışı gerekçe gösteren güvenlik güçleri, kendilerince 'suç işleme potansiyeli bulunan' kişilere karşı, ulusal ve uluslararası hukuku çiğneyerek işkence ve kötü muameleyi günlük, olağan bir uygulama haline dönüştürmüştür. Başta İstiklal Caddesi olmak üzere, rastgele ve kişilerin ten-saç rengine ve yaşına göre keyfi olarak kimlik kontrolü yapan, aralarında özel tim mensubu polislerin de olduğu ekipler, çoğu zaman kendilerince suçlu olma olasılığı bulunan kişileri sokak ortasında alenen dövmede ve 'seni bir daha burada görmeyeyim' tarzı hitaplarla İstiklal Caddesi ve çevresinden kovabilmektedir. Bu uygulamalar, tankların bizlere aktarımı ve mağdurların yaptığı başvurulardan da açıkça görülmektedir. (...)

Polise geniş yetkiler tanıyan Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'ndaki değişiklikler gündeme gelmeden, bu kadar yoğun ihlal işleyen bir polis biriminin bu yasal düzenlemeden sonra neler yapabileceğini düşünmek, açıkça, bizleri endişelendirmektedir" denildi ve *"Yetkilileri, Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı birimlerin neden olduğu insan hakları ihlallerini incelemeye ve gerekli önlemleri almaya davet ediyoruz"* sözleriyle açıklama bitirildi.

Daha sonra Doğan Genç, İHD'li olarak gözlemci olarak katıldığı bir basın açıklamasında uğradığı polis saldırısını anlattı, ardından A.Rojda Şendur ve Özlem Oral da 1 Mayıs 2007 günü Taksim'de yaşadıkları polis saldırısını ve gözaltında yaşadıklarını aktardılar. Vefa Serdar da iki hafta önce "Kürt Halkına Özgürlük" adı altında yapılmak istenen basın açıklamasında ve 26 Nisan tarihinde taksim Tramvay durağında DİK adına 1 Mayıs için yapılan bir basın açıklamasını izlerken maruz kaldığı gözaltı olayını ve baskı, işkenceleri aktardı. Verilen bu gibi örneklerin ardından, yeni çıkan yasalarla bu örneklerin artacağı da söylenerek basın açıklaması sona erdirildi. □

İŞÇİLERDEN EYLEMLER

ANTEP'TE TİM-TİS İŞÇİLERİNİN EYLEMİ SÜRÜYOR

Antep Büyükşehir Belediyesinin belediye otobüslerini ihale ile KEVSER Turizm'e devretmesinden sonra TİM-TİS Sendikasına üye oldukları için işten çıkarılan 52 otobüs şoförü 19 Haziran 2007 günü saat 16:00'da Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Bizlerin de Genç Emekçiler Birliği olarak destek verdiğimiz eylemde "işçi kıyımına son", "maaşlarımız ödensin", "direne direne kazanacağız" yazılı dövizler ve aynı içerikte slogan atan işçiler adına TİM-TİS genel örgütlenme sekreteri Muharrem YILDIRIM konuşma yaptı. Muharrem YILDIRIM konuşmasında; "52 üyemiz KEVSER turizm tarafından kanunusuzca işten çıkarılmıştır ve şu anda çalışan işçi arkadaşlarımızın ise maaşları 3 aydır geç ödenmektedir üyelerimiz evlerine para götüremediği için esnafa olan borçları birikmiş ve ödeyemez halle gelmiştir. Zarar eden KEVSER Turizm borçlarını ödeyemediği için otobüslere haciz gelmiştir. Bu konuda belediye başkanı ihaleyi feshetmeli, mağdur olan işçi arkadaşlarımızın maaşları ödenmeli, işten çıkarılan 52 işçi işe alınmalıdır. Eğer bu konuda daha önceki gibi belediye başkanı sessiz kalırsa eylemlerimize devam edeceğiz" dedi. Muharrem YILDIRIM'ın konuşmasından sonra eyleme destek veren ve TİM-TİS'e kayıtlı işçilerle beraber saat 21:00'a kadar oturma eylemi yapıldı.

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK

Antep den GEB'li bir işçi

KESK'TEN ANTEP'TE BASIN AÇIKLAMASI

Seçimlerin yaklaşmasıyla hükümetin enflasyon hakkında yaptığı açıklamalar ve 4,5 yıllık faaliyet raporuna ilişkin KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) üyeleri ve sendika temsilcileri Antep'te Demokrasi Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 150 kamu emekçisinin katıldığı basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Basın açıklamasını okuyan, KESK dönem sözcüsü ve Eğitim-Sen Antep şube başkanı Mehmet Bozgeyik açıklamada şunlara değindi:

"Hükümetin 4,5 yıllık icraatlarının halkın yaşamında nasıl büyük tahribatlar yarattığını görebilmek için gündelik yaşama ve çarşı-pazara bakmak yeterlidir... Bu yılın ilk altı aylık dönemi için memurlara yapılan %3'lük maaş zammı, daha yılın dördüncü ayında enflasyon karşısında erimiştir... Hükümet, 4,5 yıldır sergilediği emekçi karşıtı tutumu artık bir kenara bırakarak, taleplerimize kulak vermemelidir. Ülkemizde tek bir kişinin insanca yaşayabilmesi için gerekli yoksulluk sınırı harcaması 1.100 YTL iken, en düşük memur maaşı 725 YTL'dir. Bu sefalet ücretleri kabul edilemez. Hükümetler artık kamu çalışanlarını sefalet ücretine mahkum etmek yerine, emekçilerle toplu sözleşme masasına oturmalıdır."

Basın açıklaması bittikten sonra kamu emekçileri sloganlarla dağıldı.

TİM-TİS İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ DEVAM EDİYOR

Bundan üç buçuk ay önce uydurma gerekçelerle işten çıkarılan TİM-TİS Sendikasına kayıtlı 52 şoför balıklı parkında, KEV-

SER Turizm Şirketi'ne ait büronun önünde direnişlerine devam ediyor. TİM-TİS Sendikası ve sendikaya üye 250 işçi 14 Haziran 2007 günü saat 14:00'da Balıklı Parkı'nda direnişte oldukları yerde bir basın açıklaması yaptılar. TİM-TİS sendikası adına basın metnini okuyan TİM-TİS İl Başkanı Kenan ÖZTÜRK basın açıklamasında; "Toplu iş sözleşmemize (TİS) ve yasaların kesin hükümlerine karşın bu şirket, işçilerin ücretlerini geç ödemektedir. Ödemeler de parça parça yapılmakta, üyelerimiz mağdur olmaktadır. KEVSER turizm şirketi, TİS gereği işçilere vermesi gereken yazlık elbiseleri halen vermedi. Müfettişler 'ödenmesi gerekir' dediği halde 10 aydır paso paralarını da ödemedi. Şirket, çalıştırdığı işçilerin ücretlerinden kestiği primlerin karşılığını SSK'ya yatırmadığı için üyelerimiz istirahat parası alamıyor, kendilerinin, eşlerinin ve çocuklarının tedavisini yaptırmakta zorlanıyorlar. Öte yandan sendikamıza kayıtlı 52 üyemiz ihale sözleşmesine aykırı bir şekilde işten çıkarıldılar. Eşleri ve çocuklarıyla 3,5 aydır açlığa mahkum edilmiş durumdadır. Bu uygulamalar yasaların olduğu kadar insan haklarının da ihlalidir; KEVSER turizm işverenleri suç işliyor" diyerek herkesi TİM-TİS işçileri-ne destek olmaya çağırdı.

Antep'den GEB'li bir işçi

SALİHLİ İŞÇİLERİ GREVDEN VAZGEÇMİYOR

Manisa'nın Salihli ilçesi belediyesinde çalışan Genel İş Sendikası üyesi işçiler, toplu sözleşme taleplerinin karşılanmaması üzerine, 20 Haziran günü greve çıkmıştı.

Salihli Belediyesi, işçilerin grevini kırmak için harekete geçti. Polis ekiplerinden destek alarak taşeron işçiler aracılığıyla çöp kamyonlarını kullanarak grevi kırmaya çalıştı. Ancak taşeron işçiler grevdeki işçileri destekleyerek çöp toplamaya çıkmayı kabul etmediler. Zabıtalara ve polis aracılığıyla zorla çöp araçlarını şantiyeden çıkarılmaya çalışmasına Genel-İş Toplu Sözleşme Daire Başkanı, sendika yöneticileri ve işçiler karşı koydular. Bunun üzerine polis ve jandarmalar işçilere biber gazı, cop ve sopalarla saldırdılar. Grevdeki 255 işçiden 29'u, bu saldırıda yaralanarak hastaneye kaldırıldı, ardından gözaltına alındı.

Grevleri 4. güne gelen işçiler, halk sağlığını tehlikeye atmak için, Salihli sokaklarında bulunan çöpleri ilaçlıyor, pazar yerinin çöplerini poşetlerle topluyor, hastane tıbbi atıklarını topluyor, halka çöp torbası dağıtıp ajitasyon yaparak Salihli halkının da desteğini alıyor.

Salihli Belediyesi, grevdeki işçilerin görüşme konusunda taleplerini kabul etmiyor, sendika yöneticileri belediye binasından içeri sokulmuyor. İşçiler ise, taleplerinin en başına, belediyenin taşeron işçilerinin de iş güvencelerinin sağlanmasını koydular. Grev sırasında çalışmayarak sınıf dayanışması gösteren taşeron işçilerin mağdur olmasına izin vermeyeceklerini söylediler.

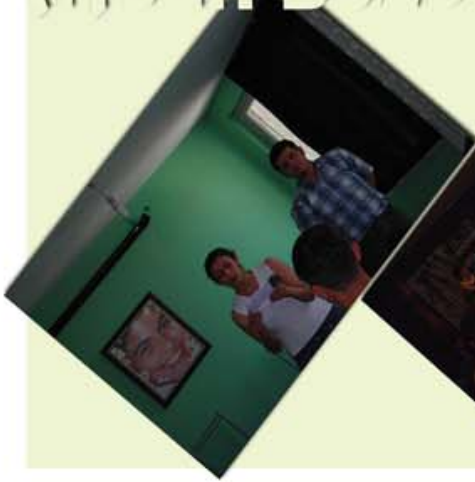
Grevin 8. gününde, Kaymakamlık bünyesinde oluşturulan İlçe Grev ve Lokavt Danışma Kurulu, halk ve diğer kurumların grev nedeniyle biriken çöpleri kaldırabileceklerine karar verdi; Kurul, grevci işçilerin belediye önünde bekletilmesine de izin vermeyeceklerini açıkladı. Genel İş Sendikası da Grev ve Lokavt Danışma Kurulu'nun hiçbir yasal zemininin bulunmadığını belirterek, yürütmenin durdurulması için dava açtı. □

26 Haziran 2007

AYSUN BOZDOĞAN KAVGAMIZDA YAŞIYOR

AYSUN BOZDOĞAN

AYSUN BOZDOĞAN

KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

